Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

Zaterdag 18 October 1941.
4e Jaargang Nr. 115.

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

Nadruk toegestaan, mits met volledige bronvermelding.

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85; AMSTERDAM-C. — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs v. Nederland *f* 1.25 p. kw.; *f* 4.75 p. jaar. Buitenland: *f* 6.— per jaar; alles franco per post. **Losse** nummers 11 cents. — **Advertentietarieven op aanvraag** Postgiro 322600 ten name van Stichting De **Misthoorn.**

GIER CHURCHILL TOT GIER ROOSEVELT:
„WAT DENK JE FRANKIE, ZOU ER VOOR ONS NOG WAT OVERSCHIETEN?"

Het begrip komt laat

Bij herhaling — en meer speciaal nog in het vorige nummer — hebben wij er den nadruk op gelegd, dat het radicale element voor elke vernieuwingsbeweging een noodzakelijk bestanddeel vormt. Het is als het ware de stootkracht van de revolutie, de doorslaggevende factor voor de totstandkoming eener nieuwe gemeenschap.

Ook in dit verband is het van buitengewoon groote beteekenis, dat in de afgeloopen week wederom duizend jonge mannen naar het Oostelijk front vertrokken zijn, waarmede, zooals de leider der N.S.B. opmerkte, de tienduizend zijn volgeboekt. Ontegenzeggelijk is dit een prestatie, welke bewondering afdwingt, gezien de jammerlijke geestesgesteldheid, waaronder het overgroote deel der Nederlandsche bevolking nog gebukt gaat.

De beteekenis van deze tienduizend Nederlandsche strijders is tweeledig. In de eerste plaats zal dit feit zijn vruchten afwerpen voor het nationaal-socialistische front zelf. Wanneer immers na verloop van tijd deze jongens naar het vaderland zullen terugkeeren, zullen ze bewuste strijders zijn, wier blik niet alleen beperkt zal zijn tot de grenslijn, doch die daarbovenuit Europeanen geworden zullen zijn en als zoodanig het oog slechts gericht zullen houden op het welzijn van de Europeesche gemeenschap in haar geheel, of althans op het welzijn van het Germaansche ras op dit continent. Temidden van de geestverwanten hier te lande zullen zij het dynamische element vormen, waaraan wij zulk een groote behoefte hebben. Wat dit zeggen wil voor een land als het onze, dat zoo gaarne in gezapige afzondering van de buitenwereld wilde vegeteeren, behoeft wel geen betoog.

Doch buiten dit alles om zal het vertrek van deze Nederlandsche jongens nog eens van groot belang blijken voor ons geheele volk. Daardoor wellicht zal, na afloop van dezen oorlog, de houding van Duitschland ten opzichte van ons volk worden bepaald; daaraan zal het wellicht te danken zijn, wanneer het Nederlandsche volk in het nieuwe Europa een gelijkgerechtigde plaats krijgt. En ditzelfde volk, dat nu nog smalend en hoonend langs den kant staat, zal eenmaal deze jongens, die door hun bloedoffer ook voor de anderen een toekomst bouwen, dankbaar zijn. Het begrip zal wel laat komen, hopenlijk echter niet te laat.

OFFERS.

Twee schrijnende, schrille tegenstellingen beeldt de wereld van heden uit: d ontroerend-grootsche opofferingsbereidheid van millioenen jonge kerels aan d fronten van Nieuw-Europa, die met hun leven het groote geschenk, dat d scheppingsalmacht in onze handen legt, willen betalen — èn de knijpend schraperigheid van een door haat verschroeid kleinburgerdom. Twee schree wende tegenstellingen: het offer van eigen leven, of van dierbare verwanten, d nationaal-socialisten in hun niet te breken geloof aan de zuivere en gerech uitkomst der scheppingsworsteling van dezen tijd blijmoedig brengen, en d botte weigering van **ieder** offer, hoe klein ook, dat aan verblinde plutokraten bourgeois gevraagd wordt. En de scherpte der tegenstelling wordt nog verhoo door de omstandigheid waarin het offer wordt gevraagd.

Zij, die in een jarenlangen, verbeten, doch ongelijken strijd het hoofd hebbe moeten buigen voor de oppermacht van een verjoodscht democratisch-christelij huichelrégime; zij, die zich door broodroof hun bestaansmogelijkheid zage ontnomen, die door leugen en laster werden onteerd, die werden vervolgd, ge hoond, gesard, geknecht, gemarteld; zij, die officieel werden vogelvrij verklaar en overgeleverd aan het schorem van de straat; zij, die nog dagelijks met d geraffineerde middelen van kruiperige anglophielen en jodendienaars worde geterroriseerd — **zij** hebben niet geaarzeld, toen het daarvoor tijd was het hoogst offer te bieden, dat een mensch op deze aarde kan inzetten. Zij — de armen aa geld en goed, de eenvoudigen van geest, zij hebben den stem van het wereld gericht gehoord in hun zuivere zielen van volksverbonden natuurkinderen, en zi hebben geantwoord met het groote offer van de daad, dat hen heeft verheve tot de helden der nieuwe aera, en dat hen zal doen voortleven in den geest de menschheid tot aan het einde der aardsche geschiedenis. Maar die ànderen, di verjoodschte democraten en die christelijke huichelaars, die vervolgers-met bijbel- en kerkboek, die laster- en leugenverspreiders, die sluwe, geslepen pluto kraten en stompzinnige, geestlooze, bourgeois, die kleinzielige haatdragers e haatzaaiers, die losgeslagen volkstyrannetjes uit de geestelijke onderwereld, zij die **nu nog steeds** het beste van het beste aan kleeding en voeding kunnen ver overen, die straks niet bang hoeven te zijn voor leege magen, omdat zij gevuld kelders hebben, die niet hoeven te vreezen voor koude woningen, omdat zij zich kunnen verstrooien in behaaglijk-warme amusementsgelegenheden — **zij** sluiten de deuren voor hen, die — óók in opofferend zwoegen — trachten nood e ellende te lenigen. Het offer van het leven wordt van hen niet gevraagd. Eigenlij is het zelfs geen offer, waarom zij verzocht worden: het is niet meer dan ee kleine gave; het afstaan van een — voor hèn — welhaast onmerkbaar deeltje va hun overvloed. Maar dat weigeren zij. Dat weigeren zij met een hart vol haa jegens hen die het vragen. En daarmee geven zij te kennen hoe door-en-door verworden, hoe intens voos en verrot de eenmaal zuivere idealen van hun democratie, hun humanisme en hun christendom zijn.

Straks zullen Winterhulp en Nederlandsche Volksdienst aan héél het volk een offer vragen voor die volksgenooten, die vandaag niet weten of zij morgen über haupt nog kunnen eten. Dan zullen in deftige straten de deuren van statige huizen gesloten blijven; dan zullen Aarzelaer's, Zalvertroost's en Klepperman's aan wel gevulde tafels schransen en lachen om de daad van dapperen, die zoo juist, ver van het vaderland, het groote offer van hun leven brachten. Wellicht zullen zij broeden op brieven, die zij aan getroffen ouders willen schrijven: brieven vol venijn, bloeddorst, sadisme. Maar **offeren,** steunen, helpen, meebouwen aan de volksgemeenschap, dàt zullen zij niet!

Nationaal-socialisten: Wanneer gij straks weer langs de huizen gaat om dat offer vàn het volk vóór het volk te vragen, weest dan even dapper als gij in heel uw opofferend leven waart. Draagt alle teleurstellingen, verdraagt allen hoon, **want het is voor het volk.** Weet, dat de dag van afrekening eens komt, en beseft, dat geen volksgemeenschap gebouwd wordt met het egoïsme van plutocraten of de bekrompenheid van bourgeois, maar alleen door den wil van den werker, door het offer van arbeider en boer!

GRATIS OVERGENOMEN:

In het weekblad voor den kantoorboekhandel in Nederland, „De Kantoorboekhandel', onder verantwoordelijke redactie van G. J. Scheepers, vonden wij de volgende opvallend geplaatste advertentie:

> **WIE HELPT JOODSCHE JUFFROUW**
> die eind September ons kantoor na 35-jarigen plichtsgetrouwen administratieven- en boekhoudkundigen arbeid moet verlaten,
> **AAN WERK?**
> Haar leeftijd mag voor vele betrekkingen bezwaarlijk zijn, met haar aangeboren accuratesse en haar veelzijdige kantoorervaring, kan zij stellig velen van dienst zijn. Liefst den Haag of omgeving.
> **Wie helpt juist haar aan kantoor- of ander werk?**
> Brieven onder no. 36-232 bureau van dit blad, Hofwijckstraat 9, den Haag.

Zijn er misschien abonné's van „De Misthoorn" in Den Haag of omgeving, die een oude jodin in hun dienst willen nemen? Dat zij dan ten spoedigste schrijven, want het aanbod is al van 1 September j.l., en er is natuurlijk vee vraag!

Verjoodschte Predikanten hetzen!

Heroïsch geloof is voorwaarde voor dezen tijd!

De strijd om den jood is in zijn ware beteekenis nog slechts doorgedrongen tot enkele groepeeringen in het nederlandsche volk. Groote, vooral kerkelijk levende groepen zijn er niet of nauwelijks door beroerd. Men weert aanvallen op de maatschappelijke en kultureele positie der joden gemakkelijk af met een paar humanistische dooddoeners, of verwijst naar de plaats, welke Israël inneemt in de christelijke geloofsleer. Wie het zou wagen daaraan te tornen — zoo stelt men het gemakshalve dikwijls voor — randt het christendom zelf aan. Deze uitspraak — waarmede wij niet accoord gaan — geeft evenwel te kennen, dat de vragen rond het anti-semitisme ons verwijzen naar het terrein der levensbeschouwing. **Want de jood zit overal.** Men is er niet mee klaar hem te laten verdwijnen uit openbare functies, zaken en ondernemingen; dit alles raakt alleen den buitenkant der dingen. **De laatste worsteling tegen den jood begint eerst daar, waar men tracht hem te verdrijven uit ons denken en gelooven.** En men mag het zich voor gezegd houden, dat er **in den grond** niets verandert, trots allen schijn van het tegendeel, indien men het gebied onzer laatste overtuigingen voorziet van een bord met „verboden toegang" er op, of hindert om dit te betreden.

Dan zouden bovendien de vijanden van het nationaal-socialisme juist hun zin krijgen. Want zij schromen niet om wel elementen hunner wereldbeschouwing in het geding te brengen, zij zijn gewiekst genoeg om den strijd dáárheen te verleggen, waar men aan uitwendige maatregelen niets meer heeft. In een geschrift van dr .Koopmans b.v., dat reeds in ons vorig nummer ter sprake kwam, wordt de waardeschatting van het joodsche volk geheel bepaald vanuit een godsdienstig gezichtspunt, hetgeen ons, als tegenstanders, dwingt op dezelfde plek slag te leveren, waar men tegen ons te velde trekt.

Het begint weer met Abram. De geheele schepping schijnt om dezen nomade en zijn nakomelingschap te draaien. Met even zoovele woorden zegt dr. Koopmans: „Het is God om een volk begonnen en via dit volk om alle geslachten des aardrijks, om de geheele menschheid" (bldz. 54). Dit volk is natuurlijk Israël, waaraan dezelfde roeping zou zijn ten deel gevallen als aan Abram, n.l. „den zegen ,de eeuwige belofte van God door te geven op de aarde". Op een bijna huiveringwekkende wijze, zoo suggereert de schrijver, wordt aan deze belofte kracht bijgezet. Want rondom het volk, dat uit Abram is voortgekomen, is een onzichtbare wacht opgesteld, welke vervat ligt in Genesis XII : 3. Daar toch lezen wij: „Ik zal zegenen die u zegenen en vervloeken die u vloekt." Met deze garantie ving Israël zijn geschiedenis aan en in de veilige schut dezer toezegging zwerft het sinds eeuwen over de wereld. Huiselijk uitgedrukt, komt het hierop neer: **„handen af van de joden, of het wordt je betaald gezet."**

Nu hangt hier alles af van de vraag, welk gezag men aan zulk een lok- en dreigmiddel toekent. Waar is de toetssteen, die ons in dit opzicht zekerheid verschaft? Deze toetssteen, zoo antwoorden wij, is geheel afhankelijk van de gehuldigde bijbelbeschouwing; gaat men er van uit, dat alles wat er geschreven staat van Genesis I tot en met Openbaring XXII geïnspireerd en dus onfeilbaar „Woord van God" is, dan moet men, of men wil of niet, aan Genesis XII : 3 een absoluut, onontkoombaar karakter verbinden. Ziet men daarentegen in Oud en Nieuw Testament een verzameling geschriften van verschillend gehalte en van verschillende waarde, onderhevig aan dwalingen, vergissingen en subjectiviteiten gelijk bij elke andere historische oorkonde, dan verliest de belofte aan Abram haar autoritairen glans.

In dit verband mag men niet vergeten, dat **het geloof in de heiligheid van de letter een product van joodschen geest is.** De rabbijnen hebben reeds 200 jaar v. Chr. den canon van het Oude Testament voor afgesloten verklaard en alle daarin voorkomende boeken het stempel der onaantastbaarheid opgedrukt. Schrijffouten in den hebreeuwschen oertekst worden tot op dezen dag bij vermenigvuldiging slaafs overgenomen! Men buigt zich gewoonweg onder dit joodsch-priesterlijke dwangjuk, wanneer men de „geopenbaarde waarheid" gestold acht in een boek en de zich vrij bewegende geest daaraan vastketent. De Germaan moet iets van het beste in zichzelf verkrachten om in te gaan in dit „huis der dienstbaarheid"! Het historisch-critisch onderzoek heeft bovendien onweerlegbaar aangetoond, hoe b.v. de totstandkoming der Thora (Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri, Deuteronomium) het resultaat was van een langdurig literair proces, waarbij vaak niet-joodsche stoffen judaeïstisch verwerkt zijn, of met elkaar strijdige tradities door een redactor handig vervlochten werden. Een geheel nieuw licht valt op de oude bladen! Wij zien het joodsche volk, ontdaan van den tooverschijn, waarin het gehuld was. En wat zich aandiende als een uitspraak van God Zelf, schrompelt in elkaar tot de jammerlijke hoogmoed eener zichzelf uitverkiezende natie. Zoolang echter duizenden germaansche menschen met een blinddoek wenschen rond te loopen, welken zij ten onrechte aanzien voor een attribuut van christelijk geloof, zoolang zal men ook in Nederland de nationaal-socialistische revolutie niet tot op den bodem kunnen medemaken. **Er is geen grooter noodlot, dan wanneer men de God-Vader gedachte van Jezus ook slechts eenigszins laat aansluiten bij den Jahweh-cultus der joden.** Het is Jahweh, deze joodsch-nationale gods**voorstelling,** die belooft te zegenen wie Juda zegent en te vervloeken wie Juda vloekt; in dezen zin openbaart zich enkel het zelfbeveiligingsinstinct van den jood, waardoor het hem mogelijk werd, ongemerkt in de wereld zijn slag te slaan en ongehinderd zijn gang te gaan. De tragische fout in publicaties als die van dr. Koopmans is de oneritische gelijkstelling van Jahweh met God, de oneindige Bron des levens! Hoe rampzalig is de joodsche opzet gelukt, hoe vindt Israël op oud-testamentische gronden nog altijd pleitbezorgers voor zijn o-zoo-geestelijke en gezegende wereldheerschappij!

De voornaamste „zegen", dien God ons via Israël zou geven, is, volgens dr. Koopmans, het leeren onderscheiden tusschen goed en kwaad. Dit zou ons mogelijk geworden zijn dank zij „de Wet". Dat onderscheid, zegt hij, meenen wij uit onszelf ook wel te kennen; maar wij zijn onophoudelijk in gevaar te vergeten, zelfs wat wij meenen te weten. Ter nadere informatie worden wij verwezen naar Deuteron. VI: 4-9, waar wij lezen Jahweh te moeten liefhebben met geheel ons hart. Het onderscheid tusschen goed en kwaad is inderdaad een heel belangrijke zaak. Maar kan ons de kloof tusschen hetgeen men ethisch behoort te doen en te laten ooit worden bijgebracht door een uitwendige wet? Leeft dit besef niet diep in onszelf en kan men het, onverschillig door welke statuaire bepaling, ervaren, indien het niet á priori ons werd ingeboren? Wij meenen, dat de groote germaansche wijsgeer Immanuël Kant ons door zijn opvatting van de innerlijke zedelijke wetgeving van den mensch, vrij wat dichterbij staat dan de jood, die door het gemis van een geweten als levenskompas, per se zijn tien geboden noodig heeft, om althans van hooren zeggen te weten, dat stelen en liegen slecht zijn. Markanter ras-verschil is moeilijk denkbaar!

De klap op de vuurpijl van den wereldzegen in Deuteronom. VI, vinden wij even verder: als Israël Jahweh, zijn God, zal liefhebben, dan, zoo vertellen ons de verzen 10 en 11, zal het „groote en goede steden krijgen, die het niet gebouwd heeft, huizen, vol van alle goeds, die het niet gevuld heeft, benevens wijn- en olijfgaarden, die het niet geplant heeft." De „deugd" wordt door Jahweh bijzonder rijkelijk beloond; als de joden hem liefhebben, moeten andere volkeren al hun levensmogelijkheden afstaan, opdat de kinderen Abram's overvloed zouden hebben! Zulk een stel tafelschuimers zouden wij moeten zegenen, en wij zouden een trap achterna krijgen, indien wij ze vloekten: wij rillen van zulk een gedegenereerd Christendom.

Het is volkomen begrijpelijk, dat dr. Koopmans moeite heeft om, na de verwerping van Jezus, de Israëlieten in zijn blijvenden gunst te laten deelen. Dan is Israël voor hem niet

(Zie vervolg pag. 10).

DE STEM VAN DEN ARBEID.

KLEIN BERICHT... GROOTE ZAAK!

't Bedrijfsongeluk is een ramp voor de gemeenschap.

Toen het avondblad bijna heelemaal klaar op de pers lag, bleek het, dat er nog een ruimte over was voor vijf regeltjes op de pagina met de Beursberichten-en-de-Koersen. De stadsredacteur werd dientengevolge geroepen om die vijf regeltjes te vullen en zoo geschiedde het, dat Jan Jansen, in leven metselaar en opperman, een eervolle, gratis vermelding kreeg op de duurste pagina van de gazette, een vermelding, luidende als volgt:

> „Heden kwam de metselaar J. J. van de steiger van het in aanbouw zijnde Bankgebouw aan de Kruisstraat, te vallen. De ongelukkige was op slag dood. Hij laat een vrouw en zes kindertjes achter."

Dat was àlles en de krant was vol. Dien avond zeiden een tweehonderd lezers tegen elkaar: „Hm! Had ie beter uit zijn oogen moeten kijken"; vierhonderd zeiden: „Hm, die is er weer geweest, kan een ander voor in de plaats komen! De ééne zijn dood is de ander zijn brood" en de resteerende negen-en-negentig duizend vierhonderd lezers van dat meest gelezen dagblad zeiden niets en dachten niets, maar slurpten hun thee. En daarmee was de zaak voor de wereld.... àf! Ten minste.... zóó gezien! Maar gezien het feit dat wij een dergelijke alledaagsche geschiedenis als uitgangspunt kozen van deze bijdrage, zal het zonder meer al direct duidelijk zijn, dat deze kleine geschiedenis niét af is! Bij lange na niet! Evenmin als bij die honderden andere overeenkomstige geschiedenissen, die zooals gezegd, zelfs „alledaagsch" zijn.

Waarom zijn deze voorvallen nu zonder meer niet af? Omdat in de eerste plaats zulk een slachtoffer van zijn plicht een gezin achter laat! Omdat het in de tweede plaats een gemis beteekent aan een hoeveelheid energie in het geheele productieproces. En omdat in de derde plaats de gemeenschap de dupe is, iederen dag mogen wij wel zeggen, van dergelijke ongelukkige gevallen, die in negen van de tien keeren te wijten zijn aan de slordigheid en de onverantwoordelijkheid der Heeren Werkgevers ten opzichte van werknemer en loontrekker, hetwelk veranderen moet!

Het is heel gemakkelijk om te zeggen: „Hm, had ie beter uit zijn oogen moeten kijken", maar.... hoe de zaak is, is zij: de vraag mag gesteld worden, wie zorgt er voor de achtergeblevenen? Natuurlijk.... M.H.B. of.... een andere liefdadigheidsinstelling maar per slot van rekening en bij juist inzien: de volksgemeenschap!

En het is heel gemakkelijk om te zeggen: „Nu ja.... de ééne zijn dood is de ander zijn brood" maar wie betaalt de opvoeding, de scholing, wie betaalde het vakmanschap van die van den aardbodem verdwenen.... of in andere gevallen: van levenslang verminkte, werkers? Per slot van rekening en bij juist inzien: weer de volksgemeenschap!

En het is nog veel en veel gemakkelijker om je van al die dingen heelemaal niets aan te trekken en heelemaal niets te denken en heelemaal niets te zeggen en je koppie thee te slurpen, maar als dan aan het eind van 't jaar de balans van de volkshuisvesting wordt opgemaakt, blijkt, dat dank zij de roekeloosheid, de achteloosheid en de onverantwoordelijkheid van de zich buiten de ware gemeenschap geplaatst hebbende plutocratenclique, het volk in al zijn lagen voor de resultaten hiervan kan opdraaien, dus ten derde male: de volksgemeenschap.

Inderdaad. Er zijn wetten! Wetten, die de veiligheid van den arbeider beoogen, die bepalingen behelzen over de manier waarop je een veilige steiger moet bouwen, de wijze waarop 'n paar drijfriemen afgeschermd moeten worden over luchtzuiginstallaties die stof en giftige gassen uit werklokalen moeten wegtrekken en over honderd-en-één-andere bronnen-van-gevaar meer. Maar toch dienen de werkers ieder uur en iedere minuut bewaakt te worden, willen zij niet als slachtoffers vallen tengevolge van onverantwoordelijke nalatigheden, sloffige laksheid en slordige nonchalance. Hoe vaak hebben wij niet in zelfs groote bedrijven de meest noodzakelijke beschermingen zien mankeeren, waarbij het voor den leek vaak gevaarlijk ws een tocht door 't bedrijf in kwestie te maken! Waarom? Omdat het geen tijd heette te zijn om deze dingen te verzorgen, omdat het niet nóódig geoordeeld werd, omdat het te veel geld kostte aan de brandkast van den eigenaar bij wien een menschenleven niet telde, omdat men menschen kóópt — en omdat de gemeenschap uiteindelijk wel voor de gevolgen zorgt!

In een nationaal-socialistische samenleving is men echter niet alleen verantwoordelijk voor zijn daden tegenover zich zelf, doch ook tegenover zijn naaste! Ook tegenover de groote geméénschap dier naasten, dus de volksgemeenschap! En met deze gedachte voor oogen, kunnen wij ons voorstellen dat velen liever „OZO" roepen of een lucifertje met een papierbinder in hun knoopsgat dragen en datgene wat wàs, terugverlangen: gaat de zaak dàn verkeerd dan is het altijd nog mogelijk het veege lijf te redden naar een of andere veilige haven, 't zij in Albion, 't zij in USA!

In de nationaal-socialistische samenleving is ieder verantwoording verschuldigd.... óók tegenover de volksgemeenschap als zoodanig! Dat behelst dat ieder individu zich met zijn geheele persoonlijkheid, met zijn lichaam en zijn leven, met zijn have en zijn goed, in dienst stelt van het groote geheel! Niet alleen de werknemer, niet alleen de arbeider, maar ook de **werkgever**, ook de **eigenaar** der productiemiddelen en -apparaten!

Reeds kènnen de werknémers dàt! Zeker! Jan Jansen bewees dit! Lichaam en leven, scheppingsdrang en gezondheid, vlijt en energie, kennis en kunde waren in den geest der arbeiders, nimmer in het bezit van den enkeling maar stonden ten dienste van allen! Jan Jansen, die naar een avondambachtschool ging en 'n cursus bezocht in bouwtechniek en -kunde uit liefde voor zijn vak, zal 't nimmer anders gevoeld en gek[...] hebben; wat hij echter NIET kende, [...] hij NIET mocht aanschouwen was [...] verwerkelijking van de noodzakeli[...] consequentie welke uit dit alles getr[...]ken dient te worden: dat machines [...] bedrijven, dat gereedschappen [...] grond en productiemiddelen evene[...] VERANTWOORDELIJKE DEELEN van [...] gemeenschap zijn, daar alleen hierd[...] en door niets en niets anders deze [...]meenschap een VOLKSgemeensch[...] wordt. Had Jan Jansen **dit** beseft en [...]weten en mèt hem duizenden en duiz[...]den, dan zou hij er voor gezorgd h[...]ben, dat de noodige veiligheidsm[...] regelen getroffen waren op de pla[...] waar zijn leven en dàt van zijn arbei[...] kameraden in gevaar was! Een schr[...]barende onverschilligheid teeken[...] zich dan òok bij den werknemer af! O[...]verschilligheid.... als gevolg van [...] kunde, van marxistisch gif en d[...] joodsche tweedrachtzaaiers ingestam[...]ten haat.

Het zal echter ieder duidelijk zijn, d[...] wanneer de **lasten** van ieder bedrij[...] slachtoffer voor rekening komen v[...] de geheele gemeenschap, ook de o[...] zaken hiervan voor rekening van [...] geheele gemeenschap komen: 't zij [...] een onbeschermde drijfriem is dan [...] een gammele bouwstelling, een on[...] ventileerde duco-inrichting of een st[...] zwangere-dorschruimte! Cijfers zull[...] hier beter spreken dan welk verd[...] argument ook.

In het jaar 1936 kwamen in Duitschland niet minder dan 8.035.000 bedrijfs[...]ongelukken voor! Het aantal verlore[...] arbeidsdagen beliep het respectabele aantal van 177.984.000.[1]) Dat wil zegg[...] dat ieder arbeidsongeval gemiddeld 22^2 dag kostte, maar dat wil ook zegg[...] dat er een totaal van 1½ milliard ar[...]beidsuren verloren ging. Met een pr[...]ductiewaarde van *f* 6.— per u[...] beteekende dit dan een verlies van [...] milliard gulden! Inderdaad... de Rij[...] verzekeringbank dekte de directe sch[...]de, maar dekte de Rijksverzekering[...]bank ook deze 9 milliard aan de g[...]meenschap onttrokken productie? D[...] ⅕ deel van het geheele inkomen v[...] het Duitsche volk op dat moment b[...]droeg?

Zoo staan dus hier, in nuchtere har[...] cijfers de gevolgen van ziekte en ong[...]vallen maar ook van achteloosheid e[...] laat-maar-waaien-ideeën! Hoeveel [...]beid is er immers niet extra nood[...] hoeveel zorg en hoeveel moeite om [...] tekort weer aan te vullen! In dit v[...]band valt het eens te meer op welk e[...] prachtige opgave 'n dienst als die d[...] „schoonheid van den arbeid" van h[...] N.V.V. wacht, tot wier taak het behoo[...] de werkplaats tot een oord van gezon[...]heid, van.... wij zouden hààst zegge[...] van ontspanning te maken! Het [...] echter voor een groot deel aan h[...] werk van deze instelling te danken zi[...] wanneer de van ons land, op dit gebi[...] geldende normen tot een uiterste mi[...]mum worden teruggebracht, zooals dit ook het geval is met de arbeid van de

---

1) Cijfer ontleend aan Arbeitertum, uitgave van het D.A.F.

DE GIFTIGE DOMINEE.

Ds. H. Vogel van de Gereformeerde kerk in Amstelveen is opgeschrikt door onze reactie (zie De Misthoorn van 27 September) op een artikeltje, dat deze geestelijke herder in een politiek-baloorige bui in zijn blaadje „Eeuwigheidslicht" had neergepend. Dit artikel, dat wij in extenso overnamen, en waarvan onze lezers derhalve hebben kunnen kennis nemen, was van begin tot eind één venijnige politieke insinuatie, met als klap op de vuurpijl de zin: „Op Zijn krijgswagen komt de Heere dus aanrijden over de zee". Wij hebben des heeren Vogels geschrijf terecht ontdaan van zijn christelijken luister en den waren politieken achtergrond blootgelegd.

Dominee is daardoor echter met schrik tot het besef gekomen, dat ook nog andere volksgenooten dan die, welke de geloovige schare der Geref. Kerk in Amstelveen vormen, zijn blaadje lezen. „De redactie," zoo schrijft dominee, „had een nummer van Eeuwigheidslicht in handen gekregen. *En daar heeft zij vergif uitgezogen."*

Nu lijkt het ons zoo, dat wanneer wij vergif kunnen zuigen uit een artikeltje, dat er toch eerst in gelegd moet zijn. En aangezien dominee bekent de schrijver van het verhaal te zijn, is dominee dus vergiftigd.

Het merkwaardige is verder, dat onze predikant geenszins ontkent, dat hij op ergerlijke wijze zijn herderlijke taak misbruikt heeft om een dosis politiek vergif te spuien onder het etiket der schijnvroomheid. Dominee schrijft:

> **Ik heb hiervoor maar één woord:** *schandelijk.* **Dit acht ik nu de reinste verwarring van godsdienst en politiek. Ieder onbevooroordeeld mensch zal dit transponeeren dwaas achten. En elk christen bedroeft zich over deze godslastering."**

Inderdaad, dominee, schandelijk! De erkentenis verheugt ons. En tóch zijn wij bezorgd over uwe wegen! Want in „Eeuwigheidslicht" van 25 September hebt gij wederóm de toga uwer geestelijke waardigheid verwisseld voor de politieke uniform. Gij schrijft daar over de nieuwe wereld die komen gaat en gij schrijft wel dégelijk politiek, ook al lijkt het, alsof ge U met hoogere dingen bezighoudt. Gij weet natuurlijk zeer wel waarvóór ge schrijft: voor uw gereformeerde gemeente in Amstelveen. En wij kennen de mentaliteit, die 95% der gereformeerden in Nederland eigen is en waaraan Zondag na Zondag in de kerken lucht wordt gegeven. Het heeft geen zin daarvoor de oogen te sluiten en het heeft evenmin zin de 5% loffelijke uitzonderingen tot norm te verheffen.

De gereformeerde gemeente in Amstelveen wéét wat zij aan U heeft, dominee Vogel, mede dank zij uw politiek geschrijf, en zij zal daarom aan uw woorden juist die beteekenis geven, die gij erin gelegd wilt zien: zij zal uw vergif proeven, óók wanneer de dosis klein geweest is. En dan hebt gij uw doel bereikt!

LOCHT.

OP DE HOEK.

Waarom deed je dat, kameraad?

„'k Ben blij, dat ik je zie, kameraad... 'k ben blij, dat ik je eindelijk eens tegen het lijf loop, want ik had je graag iets willen zeggen... zoo van man tot man, weet je wel... oog in oog... 't Is hier rustig op mijn hoek en we kunnen hier even kalm praten... Nee, blijf nu even staan: ik zeg toch: het is maar „even", een klein oogenblik en dan kun je weer doorloopen...

'k Ken je nu al zoo'n jaar of drie, ouwe jongen: ja, dènk maar eens na, 't is een heele tijd... 'k Ben je in Lunteren tegengekomen en een paar maanden geleden marcheerde je mee op de Maliebaan... Hoorn hèb je niet gekend, maar bijna... je stond nummer één op de lijst, heb je me wel eens verteld... maar dat doet er niet tòe, echt niet: je droeg je insigne altijd op de rèchte plaats... niet ònder maar steeds buiten òp je revers..

Je hebt geen dienst genomen in de SS... nee man, 'k neem het je heelemaal niet kwalijk, probeer je ook maar niet te verontschuldigen, want ik weet: je bènt hier noodig, maar nu is er toch iets dat me getroffen heeft: iets dat me pijn gedaan heeft... en dààr wou ik het met je over hebben... Van de week toen je langs dien vollen trein liep om 'n plekje te zoeken... ja, Donderdagmiddag! Weet je nog wel?... en toen je langs dien troep van ruige werkers kwam, die daar op het perron stond te praten: die kerels met die eeltpooten en die stoppelbaardkinnen, met die afgedragen jassen met rafelmouwen en die modderbroeken en kleischoenen, met die petten op hun kop... die kerels, die op hun trein stonden te wachten, die hen naar ergens verweg in de klei moest brengen... mènschen net als jij... die ploeteren moeten en zwoegen... òòk voor hun vrouw en hun kinderen, net als jij... òòk voor hun volk en hun vaderland, net als jij... en toen er één tusschen die knullen was die zijn rechter hand opstak tegen joù, die groette naar jou, omdat ie aan het teeken op je jas een medestrijder in je zag... toen keek je opeens nièt meer naar dien trein... en keek je niet meer naar dien kerelstroep... maar zocht je je zakdoek om je neus te snuiten... Waarom dééd je dat, kameraad?... Waaròm?"

(Vervolg DE STEM VAN DEN ARBEID).

betreffende Duitsche Kraft-durch-Freude-instantie.

Ziekte en ongevallen zullen immer blijven bestaan! Natuurlijk! En dan geldt het: de-sterken-voor-de-zwakken! Maar thans zijn al te veel ziekten en ongevallen het gevolg van een zoowel van arbeiders- als van werkgeverszijde aan den dag gelegde verantwoordelijke houding ten opzichte zijner naasten! Zeker! Wij weten het: wanneer wij bij inspectie in diverse bedrijven ten hemel schreiende wantoestanden ontmoeten, is reeds veel verbeterd! Maar nog niet genoeg! Ook de arbeiders weten dit! Daar deze plaats gehad hebbende verbeteringen echter meestentijds geschiedden ten bate van een door ieder rechtgeaard denkend mensch verfoeid plutocratisch kapitalistisch uitbuitingssysteem, hielden zij zich afzijdig; Misschien niet ten onrechte! Dat zij thàns echter hun houdingen wijzigen en hun medewerking geven: in naam van hun eigen ARBEIDSEER, in naam van 't ARBEIDSRECHT, in naam van hun duizenden en duizenden onbekende gevallen kameraden!

OVER PAPIERSCHAARSCHTE BIJ DE PERS EN BLADEN DIE NOODZAKELIJK MOETEN VERDWIJNEN.

In Urk verschijnt onder den wijdschen naam „Oprechte Urker" een gestencild blaadje, dat ondanks zijn uiterlijke onaanzienlijkheid toch een flinke dosis venijn in zich bergt, en natuurlijk overloopt van gedeeltelijk verkapte Oranje-liefde en van insinuaties jegens de nationaal-socialisten.

In Breda verschijnt een soortgelijk geval, het „Breda's Nieuws- en Advertentieblad" onder hoofdredactie van een zekeren Henri van Esch. Dit blad heeft een rubriek, „Druppels uit den Bredaschen koffiepot", waarin stukjes worden opgenomen, die waarschijnlijk de bedoeling hebben geestig te zijn, maar die alleen in ernstige mate bepaalde nationaal-socialisten in Breda kunnen kwetsen. Zoo er één volksgroep is, die tegenwoordig het **recht** heeft door prulblaadjes van allerlei slag met onderscheiding behandeld te worden, dan is het vóór alles de groep der nationaal-socialisten!

Het lust ons niet hier de vermeende geestigheden uit den koffiepot van bovengenoemden Van Esch te citeeren; daarvoor zijn ze werkelijk te flauw en te krenkend. Wèl nemen wij een passage over uit de „Oprechte Urker", die het niet noodig vindt den naam van zijn redacteur te vermelden. Deze kladderaar schrijft o.a.:

GEWIJZIGDE OMSTANDIGHEDEN.

Gedurende den tijd dat onze Burgemeester verlof had heeft zich een wijziging in de bestuursvorm onzer Gemeente voltrokken. Op het moment dat het verlof in ging werden we nog democratisch bestuurd. De Raad vergaderde juist dien dag en de volksvertegenwoordigers konden zich nog vrij uit spreken.

Met ingang van 1 Sept. is de volksvertegenwoordiging opgeheven en worden we nationaal-socialistisch bestuurd. De Burgemeester heeft nu de macht en behoeft niet langer rekening te houden met de door het volk gekozen raadslieden. Binnenkort zal hij zelf eenige raadslieden aanwijzen, maar deze hebben slechts van advies te dienen; de Burgemeester is hun geen verantwoording schuldig.

We mogen aannemen dat Burgemeester Keijzer deze macht ten algemeenen nutte zal aanwenden en niet aan een bepaalde groep of sommige personen voorkeur zal verleenen.

De oorlog in het Oosten gaat zijn militaire eindfase tegemoet; wellicht is het pleit reeds beslecht wanneer onze lezers dit blad in handen krijgen. Dat beteekent natuurlijk niet, dat nu geheel Rusland is bezet en dat er geen schot meer zal vallen. Het beteekent wel, dat geen naderende winter en geen hulp van Roosevelt, zoo die ooit komt, iets meer kan veranderen aan het feit, dat het Sovjet-beest ter aarde is geworpen en niet meer op zal staan. Eens zal een verdwaasde wereld dankbaar zijn, dat Hitler's soldaten deze daad van wereldhistorische beteekenis hebben gesteld, en onze kultuur voor eeuwig van de bolsjewistische pest bevrijdden.

Maar zoover zijn we nog niet in een verdwaasde wereld, en ook niet in het verdwaasde Nederland. Zal passief-Nederland nu in beweging komen, nu ook door de Russische rekening een dikke streep is gehaald?

De weg ligt vrij; alle obstakels zijn uit den weg geruimd.

Verschenen Zaterdag zijn opnieuw enkele honderden Nationaal-Socialisten, vereenigd in het W.A.-Regiment, naar het Oostfront afgereisd en opnieuw is er door den Leider der N.S.B. nadrukkelijk bij gezegd: Zij gaan, omdat Nederland moet leven, en wij geen parasieten willen zijn. Inderdaad, zoo is het: de Nederlanders aan het front — „thuis" nog dikwijls voor landverraders uitgekreten — banen ons volk den weg naar zijn wederopstanding in een nieuw Europa. Wat wij later — als volk — zullen zijn, danken wij aan hen, die Adolf Hitler wilden volgen in zijn Europeesche zending.

Welke die plaats zal kunnen zijn, is nu ook niet meer aan twijfel onderhevig. Aan den vooravond van het vertrek der vrijwilligers lazen wij n.l. in Het Nationale Dagblad:

> „Thans zijn wij gemachtigd tot het publiceeren van de volgende, uiterst belangrijke verklaring. Zij luidt: Vast staat, dat zij, die spreken of streven naar aansluiting van Nederland bij Duitschland of van annexatie van Nederland door Duitschland, handelen in strijd met den uitgesproken wil van den Führer."

Duidelijker kan het niet gezegd worden. Voor twijfel laat deze uitspraak geen ruimte meer: wie nu nog anders beweert, spreekt bewust onwaarheid. Het is dan ook niet onze bedoeling, deze uitspraak nader te interpreteeren, wanneer wij er nog aan toevoegen: hier wordt ons volk een royale kans geboden, mits het nu eindelijk de teekenen des tijds verstaat, en zich tot Europa bekent. Want alleen dan zullen wij een **levend** deel van het nieuwe Europa kunnen zijn (en niet een „dood" stukje, dat hoogstens automatisch zijn functie in het geheel vervult) wanneer wij ook bewuste Europeanen zijn, in den nieuwen zin van het woord.

Daarvoor zal ons Europa-vreemde volk den blik van het westen moeten afwenden, en in de eerste plaats naar het Oosten moeten zien. Dáár ligt onze toekomst: de groote kans voor ons volksleven. En daarom ook zijn wij onzen strijders aan het Oostfront dank verschuldigd, die door hun inzet Nederland bevrijden uit het isolement in Europa, waarin een Engelsch gerichte politiek en een koloniale ontwikkeling ons had gebracht.

Onze beste wenschen vergezellen deze kameraden naar het onmetelijke Sovjet-Rijk. De zwaarste fase van den oorlog moge dan voorbij zijn: er blijft nog onnoemelijk veel en goed werk te doen. De resten van 24 jaren bolsjewistische propaganda moeten worden uitgeroeid: er is levensruimte gereed te maken voor tienduizenden Germaansche menschen. De ploeg en het zwaard hebben de eeuwen door Germanje's leven zeker moeten stellen. De Führer gebruikt mannen, die beiden weten te hanteeren!

Een gelukkige stap.

Ten onrechte meende men wel eens, dat er een min of meer onuitgesproken controverse bestond tusschen de W.A. en de S.S. Het toetreden van Mr. Zondervan tot de Waffen SS weerlegt dit sprookje op afdoende wijze. Wanneer het hier en daar al eens tot kleine wrijvingen kwam, was misverstand en wanbegrip — aan welke zijde kunnen we nu wel buiten beschouwing laten — maar al te dikwijls de reden. Dat er op de essentieele punten van geen verschil van meening sprake is, heeft deze toetreding afdoende bewezen.

Geen broodoorlog meer.

De gemachtigde voor de prijzen heeft orde geschapen in den broodprijschaos. Men denke daar niet te licht over. Voor hetzelfde broodje betaalde men b.v. in Dordrecht 15 cent en in Leeuwarden 21 cent. Daarnaast deed zich het verschijnsel voor, dat werkloos geworden metselaars b.v. een broodwijk begonnen, en kris-kras door de stad een klantenwijkje opbouwden. Zeven bakkers in één straat met de kar voor de deur en dan nog eens 2 bakkers op iederen hoek in een winkel, was geen zeldzaamheid. De nu ingevoerde broodprijsregeling, die zoowel den verbruiker, bakkersknecht als bakkerspatroon tegen „uitknijpen" beschermt, zal dan ook nog gecompleteerd worden, door een grondige ordening van het bedrijf zelf. Dat daarbij een aantal bakkers van het tapijt zullen moeten verdwijnen, zal op den duur onvermijdelijk zijn. Zoover is het echter nog niet en niemand trekke dus re zijn witte jasje uit!

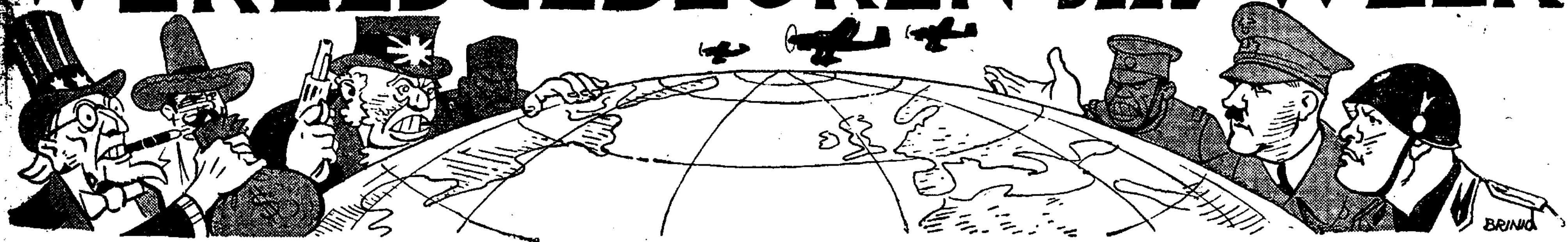
Terzelfdertijd leverde de persco rentie van de afgeloopen week ander economisch snufje op. Allere een staaltje van economische di pline. Voor zoover tot dusverre beke werden over de maand Septem 38.627 boetes opgelegd wegens ve gaande overschrijding van het gasr soen en moest in 629 gevallen algeheele afsnijding worden ove gaan. Voor de electriciteitsafdee zijn deze cijfers resp. 43.062 en 955. gaat met deze menschen net als zekere lieden, die het doodeenvou vertikken één gulden te betalen v het persoonsbewijs. Dan krijgen ze uiteraard niet. Maar na 1 Januari m ten zij het verplicht bij zich dragen, straffe van een boete. 't Gevolg dan natuurlijk zijn, dat ze er toch moeten halen, maar meteen even d kunnen loopen naar den ontvanger, nog een paar gulden extra aan boete betalen.

't Is een stomme obstructie — geld kost!

De roddelaars hebben op een an gebied weer eens de kous op den k gekregen. Zij hadden al heele famil het smoor ingejaagd met de bo schap, dat we met een vrachtje 4 mud kolen den geheelen winter z den moeten doen. Nog vóór echter meeste menschen behoefte gevoel een kachel aan te steken, wordt voorraad met 3 mud aangevuld, zoo we nu althans in totaal 7 mud in h hebben of binnenkort krijgen. Da mede, zoo is gezegd, moet nu tot e Januari worden gestookt. Het ligt voor de hand, dat tegen dien tijd w nieuwe bonnen zullen worden aa wezen. Beperking is er, inderda Maar er is nog iets: n.l. de neiging het erger te maken dan het is, e kermen voor men geslagen wordt. geval heeft het weer bewezen!

Tenslotte: wij hebben vorige w een lans gebroken voor de sigarenw keliers, die grootendeels met le sigarenkistjes en leege sigarettendo jes in hun gesloten winkels zitten. V ditmaal willen wij de lans weer hee de punt slijpen en.... storm loo tegen de sigarettenfabrikanten. K daar — met permissie — wel eens prijzencontroleur op visite? Zoo ja, zijn het zeker allemaal niet-rooke Anders zouden zij — met ons — h ben geconstateerd, dat een bepa beetje bocht, dat vroeger 15 cent ko te, eerst onder den een of ande schoonklinkenden naam is opgeja tot 45 ct. en dan plotseling weer e met een ander gekleurd papiertje om heen voor 75 ct. in den handel wo gebracht. 't Is waar: op deze wijze c vangt de fiscus een dubbeltje belast méér. Maar Jan-met-de-Pet moet dubbeltjes méér betalen. Men wil toch het rooken niet afleeren, door sigarettenfabrikant zijn zak te spekke

WERELDGEBEUREN VAN DEZE WEEK

In een onophoudelijke reeks van geweldige militaire successen is de weermacht van het Groot-Duitsche Rijk, tezamen met de verbonden mogendheden, erin geslaagd het Russische leger dusdanig te vernietigen en te verstrooien, dat het niet meer in staat zal zijn op eenigerlei wijze den opmarsch uit het Westen te stuiten, laat staan een doeltreffend tegenoffensief te organiseeren. Zooals men weet, was de reusachtige Sovjet-luchtvloot reeds in de eerste dagen van den oorlog tot op de helft van haar omvang teruggebracht, en het is dan ook niet verwonderlijk, dat over belangrijke prestaties van de roode vliegers zoo goed als niets vernomen is. De Sovjet-marine schijnt, hoewel nauwkeurige mededeelingen daaromtrent ontbreken, in de Oostzee te worden vastgehouden. Een zeker deel van de eenheden der vloot is vernietigd, een ander deel tengevolge van ernstige beschadigingen buiten gevecht gesteld. Ook van operaties der Russische marine, b.v. tegen Duitsche vlootbases in Oost- en Noordzee, is niets bekend, en wij mogen aannemen, dat dergelijke acties voor de Russen, om welke reden dan ook, onuitvoerbaar zijn.

Het Roode Leger in Europa stond onder bevel van 3 opperbevelhebbers, die elk een groote sector van het front te verdedigen hadden. In het Noorden is maarschalk Worosjilof verdreven uit de Baltische landen en in Leningrad en achter het Onegameer teruggedrongen. Hoewel men van een TOTALE vernietiging op het oogenblik nog niet kan spreken is de positie van Worosjilof's overgebleven troepen toch dermate pijnlijk en onzeker, dat eenige positieve actie van deze zijde niet meer te vreezen is. De legeronderdeelen die in Leningrad zijn samengedrongen gaan eén zekere vernietiging tegemoet, zoowel bij een uitval uit de stad, als wanneer Leningrad hetzelfde lot als Warschau en Rotterdam ten deel zou vallen. Het laatste is zeer waarschijnlijk, nu de — inmiddels gevluchte — Moskousche regeerders ook de burgerbevolking van Petersburg tot verzet hebben aangespoord. De overige troepen van Worosjilof — dat zijn dus die, welke nog niet vernietigd zijn en niet in Leningrad zijn ingesloten — zullen wellicht het langst voor een catastrophalen ondergang gespaard blijven, omdat zij zich voorloopig ongehinderd naar het Noorden kunnen terugtrekken, waar gedurende den winter wel geen krijgshandelingen van eenig belang zullen plaats vinden. Het zou ons niet verwonderen, wanneer deze toch reeds weinig omvangrijke troepen volgenden zomer spoorloos zouden zijn verdwenen!

In den centralen sector zijn de legers van maarschalk Timosjenko herhaaldelijk vernietigend geslagen en teruggedreven. Bij Brjansk en Wjasma is het gros der rest in de laatste weken onschadelijk gemaakt. En terwijl de Duitsche troepen na een korten stilstand als gevolg van hun omsingelings- en vernietigingsactie wederom met een — de omstandigheden in aanmerking nemende — welhaast fantastische snelheid oprukken naar het Oosten, bedreigen zij tegelijk Moskou van drie zijden. Naar het schijnt wordt de weg van de hoofdstad naar het Oosten door de Duitschers nog opengehouden en tracht de Moskousche bevolking in een haastige vlucht uit de stad het gevaar, dat zij bij een belegering loopt, te ontgaan.

De grootste slagen heeft totnutoe Boedjenny met zijn Zuidelijk leger moeten incasseeren. Ook hier is de weerstandskracht der Russen goeddeels gebroken. Schijnbaar zonder acht te slaan op in de oogen der biertafelstrategen belangrijke steden — „ze hebben Odessa toch nog maar steeds niet!" — rukken de Europeesche legerscharen op naar de Don en nemen daarbij bezit van het Donez-bekken, het grootste wapeningscentrum der Sovjet-Unie. De poort van de Krim is in Duitsche hand. Nog vóór het invallen van den winter kunnen de Duitschers strategische posities bezet hebben, die het mogelijk maken gedurende den geheelen winter in dit gebied den strijd voort te zetten. In hoeverre de Kaukasus daarbij in het geding zal komen, moeten wij afwachten. Naarmate de Duitschers echter den Kaukasus, en dáármede de Russische petroleum, dichter naderen, zal het den Engelschen, die heusch geen reden hebben om aan te nemen, dat hun bolsjewistische bondgenooten dan wèl in staat zullen blijken succesvollen tegenstand te bieden, steeds onbehaaglijker te moede worden. De petroleum van Bakoe en Batoem wordt door de Britten immers heftig begeerd, en zooals de zaken nù staan zullen zij wel de laatsten zijn, die voor de bescherming van deze kostbaarheden nog in aanmerking komen. Het komt ons voor, dat Brit en Bolsjewiek hier moeten praten!

Een geheel nieuw en origineel denkbeeld hebben de Britten ten uitvoer gelegd bij hun landing in Archangel, meer dan 1000 km van het strijdtooneel. Vooralsnog is het doel van deze manoeuvre te eenenmale onduidelijk — tenminste WIJ zien het niet, en wij kunnen den indruk niet van ons afzetten, dat men in Berlijn aanvánkelijk eveneens met verbazing van de Britsche „actie" heeft kennis genomen. O.i. schuilt er een niet onbelangrijke dosis lachwekkendheid in het heele geval, te meer wijl van „ontlasting" van de Russen van den Duitschen druk door dit „offensief" wel geen sprake zal zijn. Wij willen natuurlijk niet — zoo min als de Duitsche militaire leiding dit ooit doet — op de feiten vooruit loopen, maar de uitzichten voor het expeditiekorps van Churchill lijken ons allesbehalve prettig. Daar komt bij, dat de Engelschen waarschijnlijk het eerst met de FINNEN in kontakt zullen komen, waardoor wij een staaltje zouden zien van daadwerkelijke „hulp" der Britten aan bevriende kleine volken.

Kennelijk onder den indruk van de overweldigende Duitsche successen heeft Roosevelt zijn hetze jegens nationaal-socialistisch Europa den laatsten tijd eenigszins getemperd. Betrouwbare inlichtingen uit de Vereenigde Staten deelen mede, dat de moeilijkheden waarmede de president te kampen heeft, in het bijzonder op binnenlandsch terrein, niet onderschat mogen worden. Naar het schijnt, is de toestand op vele fabrieken allesbehalve rustig en kan de orde slechts gehandhaafd blijven door voortdurende militaire bewaking. Dat de Amerikaansche arbeidersmassa niet in verzet komt tegen de Rooseveltsche knechtingspolitiek, komt, doordat de arbeidersleiders, die de belangen van hun volgelingen en van hen alléén moeten behartigen, met lijf en ziel gebonden zijn aan de Joodsche heerschersschare rond het Witte Huis. De wáre arbeidersleider, zooals Europa die kent in Adolf Hitler, en die met onbuigzame taaiheid en meedoogenlooze hardheid den strijd aanbindt tegen de gewetenlooze uitbuiters en misleiders die een verworden, god- en eerloos kapitalistisch regime naar voren heeft geschoven, moet in Amerika nog opstaan. Doch wie Amerika kent, weet dat hij niet zál opstaan, omdat het verbasterd volk van de U.S.A. bij zijn rasverwording een der kenmerkendste eigenschappen van het Germanendom: den levensernst, heeft verloren. Amerika leeft niet, zooals wij, Germanen, leven: van dag tot dag doordrongen van de religieuse hoogheid van het leven, gebonden aan bloed en bodem als krachtbronnen van het aardsch bestaan, arbeidend, bouwend, scheppend uit een goddelijken dadendrang. Amerika leeft in den roes van oppervlakkigheid, snelheid, gekunsteldheid, schijnvroomheid en levensverwaarloozing. Het Amerikaansche volk beleéft het leven niet, zooals wij, met geheel ons wezen eraan gehecht, maar het laat gewillig den vloed der gebeurtenissen over zich heen gaan, als iets wat het slechts uit de verte aangaat. Daarom zullen Roosevelt c.s. met hun oorlogspropaganda gemakkelijk spel hebben. Alleen de wreede werkelijkheid van een oorlog tegen Europa, die het onherroepelijk verliezen moet, zal het Amerikaansche volk wellicht nog intens kunnen aangrijpen. Maar dan is het te laat!

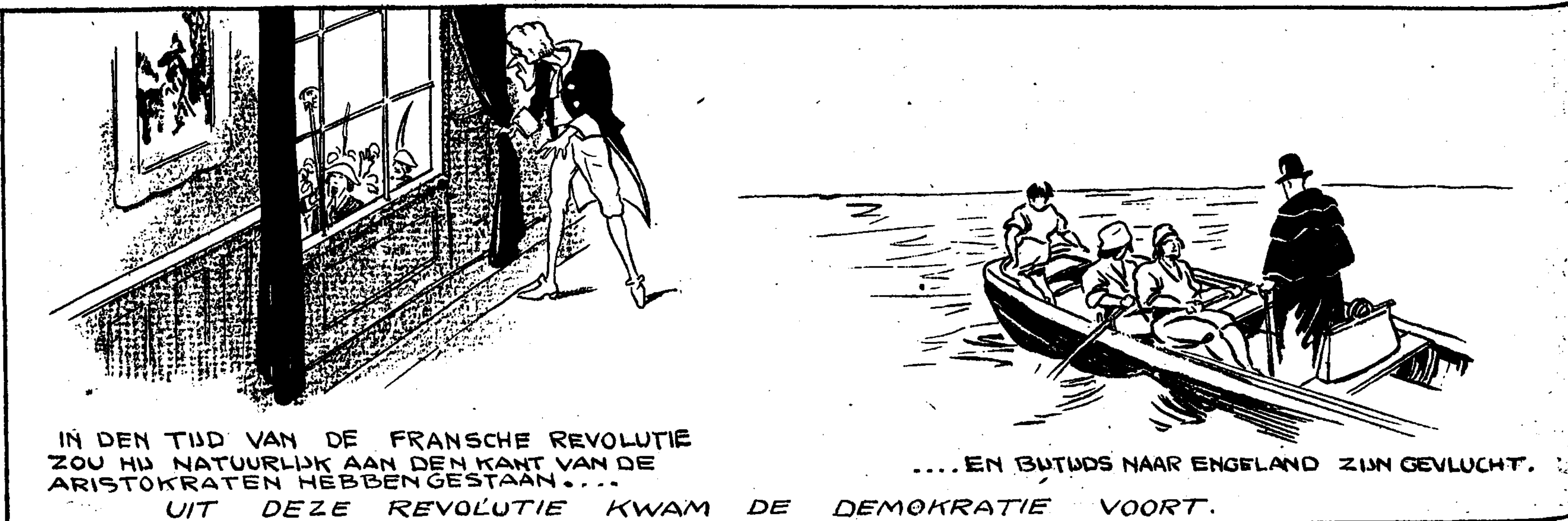
W. C.

Winston Churchill vertelt in zijn herinneringen, dat hij als jongeman in den boerenoorlog dum - dum - munitie gebruikte. Nog twee patronen waren in zijn bezit, toen hij door een boer gevangen genomen werd. Hij vermoedde wel, dat hem niets goeds te wachten stond, wanneer de boer de munitie bij hem zou vinden. Vol trots schetst hij dan hoe hij een der patronen stilletjes in het zand liet vallen, maar hoe de andere in zijn hand ontdekt werd. Toen hield hij deze hand met dum-dum munitie den boer voor en vroeg met een dom-driest gezicht: „Wat is dat eigenlijk? Ik heb het zoojuist gevonden.'

Het wil ons voorkomen, dat er wel een zeer groote dosis zelfoverschatting voor noodig is, wanneer men zich, na er blijk van gegeven te hebben het afschuwelijke strijdmiddel der dum-dum munitie met zooveel voldaanheid te hebben gebruikt, thans op gaat werpen als de eenige en laatste verdediger van kultuur, beschaving, menschelijkheid en anti-barbarisme! Maar daarvoor is hij ook een Engelschman.

HIERBOVEN ZIET U DEN HEER TIJL VAN TIJLEN
DIE NU IN 1941 EEN GOED CHRISTEN (PROTESTANT)
EN DEMOKRAAT IS. HIJ IS NATUURLIJK ZEER
GEFORTUNEERD. ZOU DE HEER TIJL VAN TIJLEN
IN DEN TIJD VAN CHRISTUS
GELEEFD HEBBEN, DAN HAD HIJ NATUUR-
LIJK AAN DEN KANT DER BEZITTENDE
KLASSE GESTAAN, DAAR DE VOLGELINGEN VAN
CHRISTUS MAAR IN ARMOEDIG ZOODJE WAREN
HIJ ZOU ER OOK GEEN BEEN
IN GEZIEN HEBBEN EEN ZIJNER
TEGENSTANDERS VOOR EEN AAN-
TAL ZILVERLINGEN TE LATEN
VERMOORDEN.
UIT DEZE REVOLUTIE KWAM HET CHRISTENDOM VOORT.

HAD DE HEER TIJL VAN TIJLEN
IN DE TIJDEN VAN DE HERVOR-
MING GELEEFD, DAN HAD HIJ
ALS PLUTOKRAAT AAN DE
ZIJDE VAN DE KATHOLIEKEN
GESTAAN EN HAD HET
VOLKOMEN IN ORDE GEVONDEN, DAT
DEZE KETTERS (VOLGENS DEN HEER
TIJL OOK MAAR EEN ARMOEDIG ZOODJE)
GEMARTELD EN TERECHTGESTELD WERDEN.
HIJ HAD ALS WAARDIG-
HEIDSBEKLEEDER HET RECHT DEZE
MENSCHEN TE LATEN ARRESTEEREN
WAT HIJ DAN OOK VLOT DEED.
UIT DEZE REVOLUTIE KWAM HET PROTESTANTISME VOORT.

IN DEN TIJD VAN DE FRANSCHE REVOLUTIE
ZOU HIJ NATUURLIJK AAN DEN KANT VAN DE
ARISTOKRATEN HEBBEN GESTAAN....
....EN BIJTIJDS NAAR ENGELAND ZIJN GEVLUCHT.
UIT DEZE REVOLUTIE KWAM DE DEMOKRATIE VOORT.

OZO!
DE UNIE
CLAUDIUS
IS HET EEN WONDER, DAT DE
HEER TIJL NU, IN 1941, WEDER-
OM AAN DEN VERKEERDEN
KANT STAAT
EN ZELFS MENSCHEN BETAALT
OM DADEN VAN SABOTAGE, ALS HET
DOORSNIJDEN VAN TELEFOON-
KABELS, TE DOEN VERRICHTEN,
JA, ER ZELFS NIET VOOR TERUGSCHRIKT
OM LAFFE AANSLAGEN OP DUITSCHE
SOLDATEN TE LATEN PLEGEN?
UIT DEZE REVOLUTIE KOMT HET NATIONAAL-SOCIALISME VOOR DE GEHEELE WERELD VOORT.

JOODSCHE OVERHEERSCHING IN AMSTERDAMSCHE WASCHHUIZEN.

HIER MOET GEREINIGD WORDEN!

Aan de Valkenburgerstraat no. 67-69 te Amsterdam is gevestigd een gemeentelijk waschhuis, waar de bevolking haar wasch kan doen. Deze wordt dan na 't wasschen machinaal gedroogd.

„De jood Rodrigues de Miranda heeft destijds het initiatief tot de stichting van dit waschhuis genomen, en hij wist wel waarvoor hij zijn wethouderschap gebruikte, want de inrichting ligt midden in de jodenbuurt, zoodat de rasgenooten van den heer wethouder, die nog al eens een vuil waschje hebben, er in de eerste plaats van profiteeren. Het voorstel van dezen jood werd verwezenlijkt in den tijd, toen het gemeentebestuur van Amsterdam uitsluitend uit joden en jodenvrienden bestond. Wij zullen dat nog even in de herinnering terugroepen.

Aan het hoofd stond de demokraat-calvinist De Vlugt, vriend van den plutokraat Colijn, welke laatste — u herinnert het zich nog wel — ons steeds weer den raad gaf rustig te gaan slapen, wat dan ook een groot deel van ons volk deed.

Deze De Vlugt — medeschuldig aan het bouwen van het waschhuis in de jodenbuurt, was in 't bijzonder bevriend met de jodenfamilie Asscher. Hij trouwde in zijn kwaliteit van ambtenaar van den burgerlijken stand de dochter van een der jodenjuweliers Asscher en was zelfs op de bruiloft aanwezig.

Deze eerste burgemeester van Amsterdam — verjoodscht als hij was door den voortdurenden omgang met de Sammetjes — had naast zich als secretaris der gemeente den jood Van Lier. Dat was echter niet genoeg. Israël was nog meer vertegenwoordigd. Het bestuur van de hoofdstad des lands had steeds een aantal joden als wethouder, n.l. de vol-joden Boekman, Vos, de Miranda en Abrahamsz. Deze laatste was het prototype van den sjacherenden, onbetrouwbaren jood. Naast zijn baantje als wethouder, dat hem toch een zeer behoorlijk inkomen verzekerde, was de „menschenvriend" Abrahamsz nog voorzitter eener vereeniging, die mede tot ten doel had de bestrijding der tuberculose onder de kinderen van de armste Amsterdamsche bevolking. Het was de vereeniging „Trein 8.28". Zijn vrouw — de vol-jodin Abrahamsz — zat mede in het bestuur. De burgerij van Amsterdam wist niet beter of dit jodenduo vervulde zijn functies belangeloos. Te meer dacht dit de bevolking, omdat voor de tuberculosevereeniging vaak werd gecollecteerd, aan welke collectes artikelen in de jodenpers, vooral in het Handelsblad, voorafgingen, die overstroomden van medegevoel voor de arme tuberculeuse kindertjes van Amsterdam. Niemand zou er nu aan gedacht hebben, dat deze jood en jodin, die zulke roerende toespraken om hulp konden houden gèld verdienden met hun werk.

Het toppunt van joodsche brutaliteit werd bereikt toen deze joodsche wethouder Abrahamsz zijn bestuur voorstelde een bezoldigde secretaresse te benoemen, omdat hij het werk niet meer af kon. Het bestuur stemde toe en de jood benoemde zijn eigen vrouw — op deze wijze een extra-salaris in den zak stekende van de bijeen gebedelde centen.

Dàt was dus de geest, die het bestuur van Amsterdam bezielde toen De Miranda zijn waschhuis in de jodenbuurt wilde hebben. Natuurlijk stemden de joden-wethouders vóór en het heele college van B. en W. — verjoodscht als het was — nam het over. Op deze wijze zorgden de joden-stadsbestuurderen voor hun rasgenooten. Destijds werden ze in Amsterdam vertroeteld en in watten gewikkeld. Ze zouden zich eens kunnen overwerken!

Zoo kwam dit waschhuis tot stand en het ghettovolk legde er terstond beslag op.

De jodinnen — want zij zijn het, die er 't meest komen — deelen in figuurlijken en letterlijken zin de lakens uit. Wee den arischen vrouwen, die in de buurt wonen, en zich noodgedwongen onder de jodinnen moeten mengen. Het jodenpak dringt zich naar voren en drukt de arische vrouwen aan den wand. Die kunnen wachten. Er wordt dan ook ernstig geklaagd over dit feit. Doch er is meer. De jodenvrouwen komen niet alleen om hun vunzige wasch te doen, neen, ze brengen hun joden-kindertjes mee, die den tijd zoekbrengen met het meubilair in 't wachtvertrek op hun manier te bewerken en te vernielen. De vieze smouzenkinderen worden door hun moeders op het gemeentelijk bezit los gelaten en zoo gaan de belastingpenningen, die de goegemeente bij elkaar brengt, op aan de verzorging van de joden en jodinnen, mitsgaders hun gebroedsel. Het is een schande, dat er nog ariërs moeten leven te midden dezer Palestina-platvoeters, en wij mogen eischen, dat de betrokken autoriteiten het probleem ten spoedigste tot een radicale oplossing zullen brengen. Het lijkt ons v o o r l o o p i g dringend noodzakelijk, dat voor de joodsche vrouwen een aantal dagen (4 of 5, naar behoefte) wordt aangewezen, waarop zij en zij alléén hààr wasch doen. **Onze** vrouwen kunnen dan op de overige dagen ongestoord de hare behandelen. Het is merkwaardig, dat bevoegde autoriteiten niet zèlf op deze gedachte gekomen zijn. Ze ligt voor volksbewuste Nederlandsche regeerders toch voor de hand?

DE ROBAVER BEHEERSCHT DE COMMISSIE-WOLTERSOM!

Naar wij vernemen heeft de Rotterdamsche Bankvereeniging, directeur de heer H. L. Woltersom, aan de bedrijfsgroepen van de Commissie tot Organisatie van het bedrijfsleven, voorzitter de heer H. L. Woltersom, een CREDIET VERLEEND VAN f 25.000,—.

En terwijl de president der Nederlandsche Bank heeft verklaard, dat de rentevoet in Nederland verlaagd zal worden en binnenkort teruggebracht zal zijn op 3½ %, stelt de Robaver voor deze credietverleening aan de bedrijfsgroepen der Woltersom-Commissie een rentevoet vast van... 5½ %!

Het lijkt ons, dat het oogenblik, waarop moet worden ingegrepen, teneinde ons volk te beschermen tegen de knechtingspoliep der Robaver-plutocraten nù toch wel is aangebroken!

Niet met plutokraten en bourgeois, maar met ARBEIDERS EN BOEREN bouwen wij een gezonde Nederlandsche Volksgemeenschap!

VISCH

Ariërs wagen hun leven, maar Joden krijgen de wins

Nu het vleesch schaarsch is en bovendien op de bon, kijkt de huisvrouw uit naar andere mogelijkheden voor den gezinsdisch. In zeer groote mate — veel meer dan vroeger — wordt thans de *visch* als volksvoedsel gebruikt. Wij behoeven ons slechts naar de markten te begeven, om te kunnen constateeren, dat iedere huisvrouw visch koopt. Een wonder is dat geenszin. Visch is immers bij uitstek geschikt om vleesch te vervangen. Men kan ze zonder meer koken. Zonder boter! Dat is een belangrijk voordeel en daarvan maakt de huisvrouw een gretig gebruik.

Nu zal de lezer allicht vragen: Wie verkoopt die visch? Helaas moet geconstateerd worden, dat *voor 't overgroote deel de detailhandel in joodsche handen* is.

Met andere woorden: Ariërs zijn gedwongen, willen zij hun gezin vleesch verschaffen, bij de joden terecht te komen.

In de Albert Cuijpstraat te Amsterdam — een echte volksbuurt, gelukkig nog niet overstroomd met joodsche bewoners — wordt een dagmarkt gehouden, waar alle benoodigdheden voor het huishouden gekocht kunnen worden. Deze markt bestaat uit stalletjes, waaraan de verkoop van de waren plaats vindt.

Op een willekeurigen dag waarop wij de markt bezochten, was er een matige aanvoer van visch (de tijdsomstandigheden in aanmerking genomen). Er stonden 26 vischstalletjes opgesteld. **Achter twintig van deze 26 stalletjes stonden joden en jodinnen als verkoopers!** Het was hun aan te zien, dat ze de prijsaanduiding, waartoe ze verplicht zijn, met tegenzin ten uitvoer brachten. Immers, ze sjacheren zoo graag! Het overvragen was — vóór de verplichte prijsaanduiding — op de Amsterdamsche markten schering en inslag geworden. Dit typisch joodsche verschijnsel was voor menige huisvrouw, die geen cent teveel kan uitgeven, een dagelijksche kwelling. En wie er in slaagde een flink bedrag af te dingen, kon het gevoel niet van zich afzetten, dat hij toch altijd nog te veel betaalde. Aan dit euvel is tenminste thans een einde gekomen, hoewel de Joden sluw genoeg zijn om door zgn. „vergissingen" bij het plaatsen der prijskaartjes tòch nog te veel te vragen. Het is mede daarom hoog tijd, dat het hun verboden wordt, op openbare markten visch te verkoopen.

De verkoop van visch door Joden is — meer nog dan de verkoop van andere producten — een aanfluiting voor het volk. Het zijn immers de beste volksgenooten, de stoere, onvermoeide en onversaagde visschers, die bij tij en ontij, in vrede en oorlog de zeeën bevaren om het volk van voedsel te voorzien. Honderden, duizenden malen in een moeizaam visschersbestaan heeft de visscher zijn leven ingezet om het voedsel voor zijn volksgenooten te verwerven. Velen hebben in den strijd voor het dagelijksch brood hun leven gelaten. En is de visch eenmaal aan land, dan werpt de Jood zich erop als een gier op de prooi, omdat hij weer een „zhaakje" ziet, dat nù geen lijfsgevaar meer inhoudt, en nog v… vrucht (zentjes) kan afwerpen.

Neen, aan de vischvangst doen … Joden niet mee! Dàt is een gevaar… bedrijf, waar echte moed voor noo… is! Die ontbreekt den jood. Bovendie… het water heeft geen planken. „Ik h… maar liever," zegt de jood, „dat ze v… me zeggen: daar *loopt* Brammetje, d… daar *drijft* Brammetje."

Maar wèl staan deze a-sociale e… menten met hun grijpgrage ving… klaar om de resultaten van zwaren moeizamen arbeid, die arische v… schers verrichtten, binnen te hal… Nauwelijks is de visch aan wal, of … joden dringen er om heen. Zij maken … den afslag te IJmuiden het grootste-… waai; ze hebben 't hoogste woord, ko… pen, charteren een expediteur, die … visch naar de straat, waar de verko… plaats vindt, brengt en pas dáár ga… ze eventueel zelf aan den slag. Va… echter hebben ze ook hier hun luidj… voor, die op handige wijze met w… jodenghijn en flinke winst de waren a… den man brengen.

Zooals nog zoovele dingen schreeu… ook deze toestand om verbetering. H… is een misdaad jegens het visschersvo… en jegens de arische consumenten, d… éérst Joden de visch door hun vie… vingers moeten laten glijden alvore… zij geconsumeerd kan worden en d… Joden de grootste winsten behalen b… den verkoop van een artikel dat m… den inzet van arische levens wordt g… wonnen.

Nationaal-socialisten, van u alle… wordt verwacht, dat gij deze en soo… gelijke wantoestanden uit den w… ruimt. Aan u de daad!

(vervolg VERJOODSCHTE PREDIKANTEN HETZE!).

langer Israël. Plotseling zijn zij „Joden" geworden, „in den zoo bezwaarlijken zin", schrijft hij, „dien dit allereerst voor henzelf heeft." Nu heeft God in eens „een zaak met hen" en zijn zij „tot bitterder vijanden geworden, dan de heidensche volkeren". Dat zijn tenminste klanken, die van ontwakend inzicht getuigen: zij doen zelfs denken aan sommige bladzijden uit Luther's zwaar geladen aanklacht tegen de joden. Maar in plaats van hieruit de principiëele consequenties te trekken en op zoek te gaan naar in het ras verankerde eigenschappen, schrikt dr. Koopmans klaarblijkelijk van zijn eigen oordeel en laat zich weer vangen door de oudtestamentische belofte. Hij is niet in staat den jood van zich af te schudden. „God heeft een zaak met hen. Geen mensch op aarde is geroepen zich als een al te willig werktuig ter beschikking te stellen om goddelijke oordeelen te voltrekken. Hoogstens mag de overheid een ongewenschten, al te grooten joodschen invloed in de samenleving wat(!!) beperken. Maar daar moet het dan natuurlijk mee uit zijn. Voorzichtelijk, maar zeer duidelijk wordt in deze bewoordingen de staf gebroken over de maatregelen, welke noodig waren en wellicht nog noodig zullen blijken om den joodschen invloed **geheel** te breken. Wij zouden dit aan God moeten overlaten, want God heeft een zaak met de joden! Kunnen wij, om in de stijl van den Amsterdamschen predikant te blijven, niet evengoed zeggen, dat God met elk… misdadiger een zaak heeft? Moeten wij, of beter, moet … overheid zoo'n individu ongemoeid laten en slechts z… ongewenschten invloed in de samenleving **„wat"** beperke… Zulk een houding zou onverantwoord zijn voor elke ove… heid, die het zwaard der gerechtigheid niet tevergeefs w… dragen.

Wij leven nu eenmaal op aarde en verkeeren voortdurend in de dramatische worsteling tusschen licht en duisternis; bovendien — en dat veronachtzaamt menige ach-en-wee-roeper — voltrekken goddelijke gerichten zich met sto… mende kracht door menschelijke handelingen heen. **„De wereldgeschiedenis is het wereldgericht".** In dezen groo… schen tijd, nu de volkeren van Europa beproefd worden o… hun innerlijke kracht, wachten wij op een Christendom, d… heroïsch-geloovig de gebeurtenissen aanvaardt en be… reid is zijn bindingen met een stervende, wel zeer onchris… telijke wereld los te maken. Wanneer kerkelijke leidslieden doorgaan hiertegen te zondigen, moeten zij zich niet ver… bazen zelf aan het gericht ten offer te vallen: **naar godde…lijken wil** zal de wereld zich voortbewegen, zonder zich verder om hun antiquarische „voorspellingen" te bekommeren!

ROTTERDAM

(BRIEVEN, DIE ALSNOG BEKEND GEWORDEN ZIJN).

Londen, 17 September 1941.

„Mijn beste Joseph, 'k heb je noodig!
('k Bedoel jezèlf niet, maar je raad).
De Duitschers hebben me te grazen;
Ik maak me als een spin zoo kwaad!
Ze hebben, zonder blik of blozen,
Al mijn bezit verbeurd verklaard:
Ik zou zoo arm zijn als een kerkrat,
Had ik bijtijds niet wat gespaard!

Maar bovendien, 't is mijn prestige,
En het figuur, dat 'k hiermee sla!
Dat mòèt en zàl gewroken worden:
Onthoud het, dat ik hierop sta!
Maar ach, ik ben een weerloos vrouwmensch
En jij een krachtig manspersoon;
Geef mij dus raad, wat moet geschieden,
En.... dat de Hemel je beloon'."

Moskou, 20 September 1941.

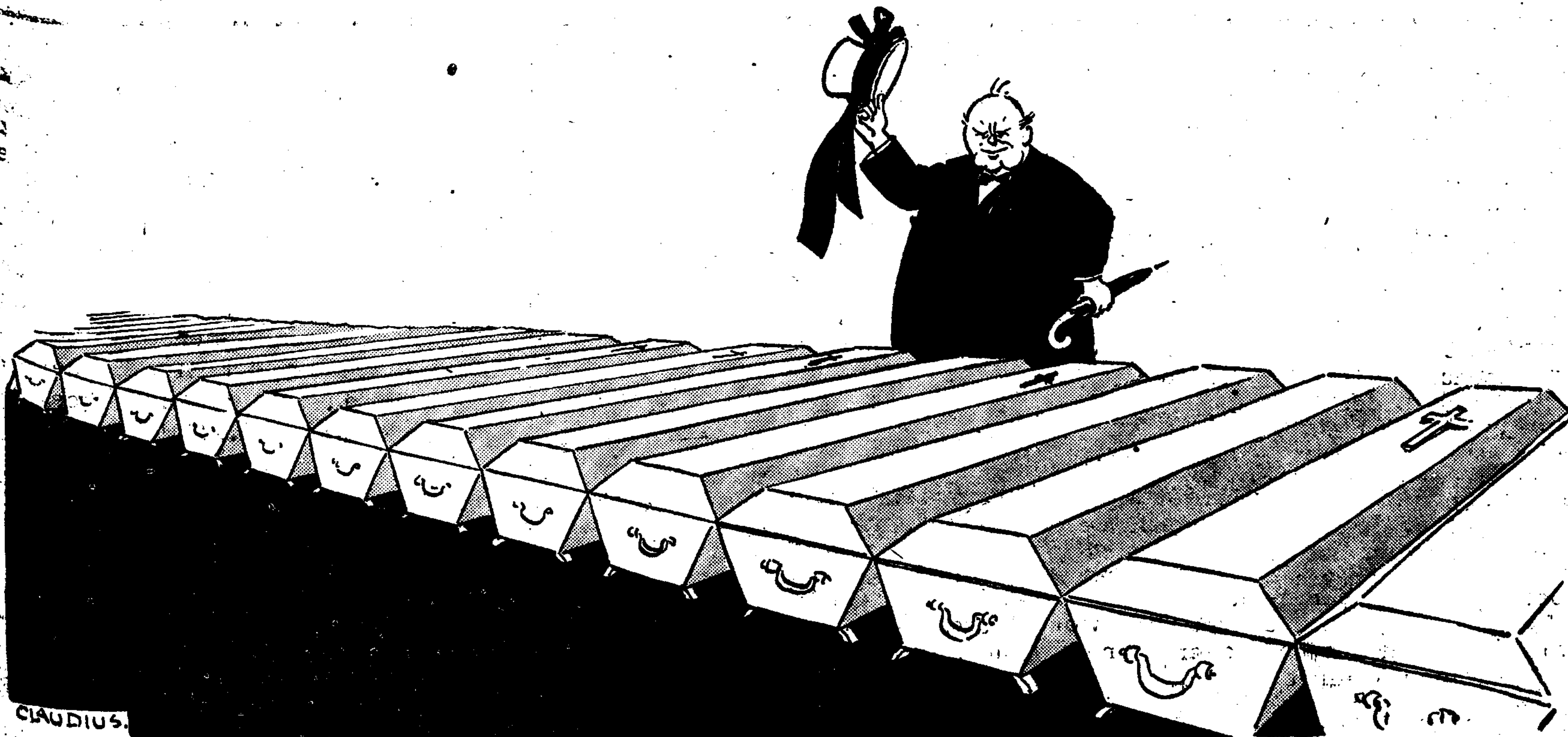
„Mijn lieve, beste Wilhelmina,
Ik snel ter hulpe, en met spoed!
Beleedigingen uit te wisschen,
Doet men met bloed, en nòg eens bloed!
Al kost het dooden van één Duitscher
Ook honderd van je eigen volk....
Dat zijn bij mij maar bagatellen;
Mijn wapenspreuk is: Knoet en Dolk!

Wat zou je daarom er van denken,
Als wraak vóor 't ongehoorde feit,
Een flinke luchtraid boven Holland?
Je vindt vriend Churchill gráág bereid.
Ik raad je, Rotterdam te kiezen:
De Tommies zijn daar uit-en-thuis;
Als je 't aan mij zou overlaten,
Stond morgen daar geen ènkel huis!

Maar bovendien, opdat men wete,
Wie dezen goeden raad je gaf,
Moet je wat kerken laten kraken
Bij wijze van een christengraf.
De Aartsbisschop van Canterbury
(Eertijds een steun der Christenheid)
Zweert thans bij mij en óók bij Satan:
Je weet: dat 's niet veel onderscheid!

Hij spreekt al van mijn „eed'le deugden";
(Dat 's klets, maar 't gaat er in als koek
Bij 't engelsch volk, — en dat is hoofdzaak;
De vent kan liegen als een boek!)
Dus, proost! En op den goeden afloop!
De resultaten hoor ik wel.
Zóó jagen we voor ons genoegen
Héél de beschaving naar de hel!"

En zóó trok dan ('t Was te verwachten!)
De moordlust over Rotterdam.
Het waren meer dan honderd levens,
Die „onze bondgenoot" er nam.
Maar: dat — naast 't kermen der gewonden —
Het „Goed zoo!" klonk van d' Uniekliek,
Dàt toont, hoe Holland is verworden:
SLAAF VAN ORANJE EN BOLSJEWIEK!

DE NEDERLANDSCHE WIELREN-UNIE

WORDT OP DENZELFDEN VOET VOORTGEZET.

Na de succesvolle actie van „De Misthoorn" tegen Swaab de Beer.

Een onzer abonné's schrijft ons:

Er is dezer dagen weer eens een algemeene vergadering van de Nederlandsche Wielren Unie geweest.

U herinnert zich toch de N.W.U.? Zooniet, ziehier dan een beknopte omschrijving: Links een leger jonge, sterke, levenslustige, maar doodarme jongelui uit de arbeidersklasse, die in hun dadendrang naar de racefiets grepen en zich, door een zware, veel opofferingen vragende training te volgen, in een conditie brengen welke hen in staat stelt aan wedstrijden deel te nemen en soms zelfs daarbij een centje te verdienen.

Rechts een stelletje niet in de wielersport thuis behoorende jonkheeren, baronnen, graven, renteniers, kapitalisten, plutocraten en joden, het complete oude stelletje, dat zich, in knechtschap van den sluwen wielercharlatan, den jood Swaab de Beer, op geraffineerde wijze en door middel van uitbanning (nu weer is de Amsterdamsche Wielerclub „De Germaan" uitgebannen omdat zij de gifgaspolitiek van de N.W.U.-heeren voor den rechter heeft gebracht en in het gelijk werd gesteld) en broodroof van de onbeperkte macht over de wielersport heeft meester gemaakt en, op grond van een satanisch door de joden Swaab de Beer en Belinfante in elkaar geschroefd reglement, waarvoor die arme renners niet minder dan 2000 pop moesten dokkken, dat heele leger wielrijders tyranniseert en uitbuit.

Wilt U eenige namen? Hier zijn ze: Jonkheer Van den Berch (alias Van den Berg) van Heemstede. Zijn naam Isaak, de vele Isaaken in zijn familie, de Sara's, Rachel's enz., zijn aandoenlijke verknochtheid aan den jood Swaab de Beer, zijn uiterlijk, zijn verwaande heerschzucht, zijn praalhanzerigheid (in groot tenue van reserveofficier, hoewel niet in actieven dienst, leidde hij hardrijderijtjes in boerendorpen, maar toen de toestand in Europa wat gespannen werd, haastte deze brave vaderlander zich zijn mooie pakje aan den kapstok te hangen), zijn bemoeizucht ten opzichte van dingen waar hij hoegenaamd geen verstand van heeft en andere eigenaardige karaktertrekken wekken het vermoeden, dat hij niet raszuiver is. Verder: Jonkheer Elias van Stabrouck, baron van der Goes van Dirxland, Graaf van Limburg Stirum en nog wat adel, renteniers, leegloopers, kapitalisten, joden en jodenknechten wier namen tegenwoordig wijselijk niet meer in het Unie-orgaan worden afgedrukt, ziedaar de machthebbers in de wielersport, voor het overgroote meerendeel lieden die van de wielersport niet meer verstand hebben dan een koe van schaakspelen.

Dertien jaar lang hebben die heeren, onder opperbevel van den jood Swaab de Beer, de wielerbanen uitgeroeid, het clubenthousiasme vermoord, het amateurisme verpest, de wielrenners, baanexploitanten en wedstrijdorganisators uitgebuit, meer dan een ton over den boeg gegooid, voorts bedrog van het publiek, combine, toedienen van vergiften aan renners en zesdagenzwendel toegelaten en in de hand gewerkt en de geheele Nederlandsche wielersport kapot gemaakt.

De grootste raddraaier, de jood Swaab de Beer met zijn zes en twintig baantjes, die, op grond van het sluwe jodenreglement, niet weg te branden was, is nu eindelijk, dank zij de met succes bekroonde actie van „De Misthoorn", weggebezemd. Maar voor de rest is het illustre gezelschap ongewijzigd gebleven en gaat rustig op den ouden voet voort.

Sterker nog: met de machtige hulp van een vooraanstaand sportleider, die als een duif onmiddellijk in de netten fladderde welke door die uitgelezen combinatie opgesteld waren geworden, zagen deze Swaab de Beer-satellieten kans om hun wielrenunie te laten erkennen als het eenige in Nederland leidende wielerlichaam.

Welnu, dat wielersportvreemde onderonsje hield dezer dagen een algemeene vergadering! Met *algemeene* vergadering bedoelen die heeren een bijeenkomst van *hun eigen kliekje*, aangevuld met nog eenigen die rijk genoeg zijn om, *door het betalen van een extra hooge contributie, zich het stemrecht te* **koopen.**

Nu zou men zoo denken, dat er op die vergadering een *nieuwe secretaris* zou worden gekozen, ter vervanging van den eindelijk verdreven jood Swaab de Beer en men zou denken, dat er een *nieuwe 2e voorzitter* zou worden gekozen in de plaats van den overleden heer Rolandus Hagedoorn; men zou denken, dat er nu eindelijk eens een eind zou worden gemaakt aan het voortbestaan van *rijke*, meerendeels van de sport niets wetende leden, die zich, tegen betaling van *f* 12.50 het stemrecht konden aanschaffen en van *arme* sportbeoefenaars en andere insiders, die gedwongen worden voor hun stemrechtloos en rechtloos lidmaatschap jaarlijks 6 pop neer te leggen en men zou denken, dat *de onzinnig hooge bedragen*, die de ge-sjochte renners moeten betalen *voor hun rijvergunning*, nu eindelijk eens *gehalveerd* zouden worden, wat zeer goed mogelijk is wanneer de deftige bestuurders, die zich, zooals gewoonlijk, onmogelijk in de armoede van anderen kunnen indenken, er maar eens mee ophielden fantastische bedragen te verspillen voor hun luxekantoor en voor andere doeleinden waarmede zij slechts eigen heersch- en eerzucht bot vieren.

Maar niets van dat alles! Isaak en de verdere Swaab de Beer-factotums **blijven** de baas, de rijke en arme leden **blijven** bestaan, de renners moeten de onzinnig hooge licentieprijzen, ook in dezen zoo uiterst moeilijken en duren tijd **blijven** opbrengen enne....
ter vervanging van Swaab de Beer en Rolandus Hagedoorn werden géén nieuwe bestuursleden benoemd!!

„Reglement" — zei Isaak!!

Ja, ja, dat joodsche reglement van Swaab de Beer en Belinfante! Dat is voor dat kliekje al 13 jaar lang de Maginotlinie geweest waarachter deze heeren zich veilig voelden!

De plaatsjes van Swaab de Beer en Rolandus moeten worden vrij gehouden!!

U begrijpt zeker wel, dat het opzet is om, zoodra de waakzaamheid ook maar even verslapt, den jood Swaab de Beer, het paard van Troye, weer triomfantelijk binnen te halen met nog een van zijn kornuiten zooals bijvoorbeeld de jodenknecht Koot, die ook niet vies is van 'n beetje broodroof, erbij.

En daar kunnen de duizenden wielersportvrienden hier te lande, op grond van het joodsche wielerreglement, niets tegen doen, teminder, omdat het stelletje, *dat met dit reglement staat of valt*, zich in steun van zekere zijde mag verheugen.

Uit naam van de wielersport, de sport van den Nederlandschen arbeider, naast voetbal de volkssport bij uitnemendheid, vragen wij met kracht en klem *een normaal reglement zooals andere sportbonden* **en zelfs de Union Cycliste Internationale** *dat hebben* **en dringend vragen wij den Augiasstal, Nederlandsche Wielren Unie geheeten,** *grondig te zuiveren* **van joden, van tot jodenknechten verlaagden adel, van kapitalisten, plutocraten en leegloopers.**

Het seizoen 1942 moet worden begonnen met *frisch en gezond bloed in de leiding!*

HET JOODSCHE VRAAGSTUK (XLIV).

JODEN ACHTER RASPUTIN.

De Maart-revolutie in 1917.

In Rusland had zich in het eerste tiental jaren der 20ste eeuw onvoorzien een verschijnsel voorgedaan, dat het Jodendom de gelegenheid bood om zijn invloed aan het hof en in de omgeving daarvan uitermate uit te breiden.

Het was den in 1871 geboren boerenzoon Rasputin — die in 1904 monnik was geworden en sedert dien beweerde door de godheid geleide ingevingen te hebben — gelukt aan het hof voorgesteld te worden (1907). Weldra bleek, dat hij groote macht over de Tsarin had verworven, in het bijzonder daardoor, dat hij aanvankelijk een verbetering in den gezondheidstoestand van den troonopvolger, die aan ernstige bloedingen leed, scheen te bewerken. Via de Tsarin verwierf Rasputin ook weldra grooten invloed op den Tsaar en op vele hovelingen, zoodat hij een tijdlang als de machtigste man in Rusland gold. Het was nu een Jood, die hierin het middel herkende om het Jodendom eveneens een geweldigen invloed in de hofkringen te verzekeren.

Aron Simanowitsch was oorspronkelijk juwelier, die in Kiew een kleinen handel in juweelen dreef. Daar deze hem slechts geringe vooruitzichten bood, besloot hij in 1902 naar Petersburg te verhuizen, waar hij reeds eenige relaties in handelskringen had. Hier bereikte hij binnen korten tijd volgens zijn eigen woorden (in zijn brochure „Rasputin, der allmächtige Bauer" neergelegd) „een zekere vaardigheid in de kunst om met de staatsambtenaren om te gaan en ze om te koopen". „Deze ervaringen waren voor mij van zeer groote waarde bij mijn werkzaamheid," zoo voegt hij er aan toe. „Mijn verwanten waren solide handwerkers en zakenmenschen, die een bescheiden leven leidden. Ik daarentegen was van een heel ander slag, verkeerde veel in clubs en cabarets, en bezocht de wedrennen, waar ik alle mogelijke menschen uit de meest verschillende maatschappelijke lagen ontmoette. De speelhartstocht is, zooals bekend een macht, die de menschen samenbrengt en de maatschappelijke en nationale verschillen doet vergeten.... In dit milieu voelde ik mij weldra thuis en de relaties, die ik daar aanknoopte, heb ik weten te benutten voor mijn verdere zakelijke ondernemingen."

Door zijn talent om met vreemden kennis te maken en om te gaan, gelukte het hem ook met eenige leden der tsaristische hofhouding in nauwere aanraking te komen en deze voor zijn zaken te interesseeren. Zoo o.a. met den keizerlijken maître d'hotel, (chef-kok) den Franschman Poincet, die aan het hof zeer gezien was. Met dezen richtte hij een schaakclub op, die eigenlijk een speelclub was, en hierdoor wist hij het vertrouwen en de welgezindheid van eenige hooggeplaatste personen te winnen. Ten slotte ook verwierf hij zakelijke relaties met prinses Orbelliani, de vertrouwde hofdame der Tsarin, en met de Tsarin zelve.

Nadat na 1907 Rasputin grooten invloed in de hofkringen had verworven, maakte Simanowitsch met dezen kennis bij de eveneens invloedrijke hofdame Wyrubowa en na korten tijd was een vriendschapsband tusschen de beide mannen gelegd, waarbij de Jood in de eerste plaats zich interesseerde voor Rasputin's geldelijke omstandigheden. Zoo werd Symanowitsch Rasputin's secretaris en beheerder van zijn financiën. Hij was daardoor in al diens zaken en geheimen ingewijd en Rasputin betoonde zich daarbij zeer volgzaam; het duurde niet lang, of men wist overal, dat Simanowitsch door zijn invloed op Rasputin alles van den Tsaar, de Tsarin en de overige machthebbenden gedaan kon krijgen.

Rasputin, die aanvankelijk slechts op ongeregelde tijden geringen financieelen steun van het hof ontving, ging weldra een weelderig leven leiden, waartoe de hem op bevel van den Tsaar toegekende maandelijksche bijdrage van 5000 roebel niet voldoende bleek. „Daarom," zoo schrijft Simanowitsch, „verschafte ik Rasputin geld uit **andere bronnen, die ik nooit zal verraden, om mijn geloofsgenooten niet te benadeelen."**

M.a.w. door middel van Simanowitsch was een band gelegd tusschen het Joodsche grootkapitaal en Rasputin, en dus ook tusschen dat groot-kapitaal en het hof. En het laat zich begrijpen, dat die band niet tot de financiën beperkt bleef, maar spoedig ook tot in het politieke terrein reikte, en wel in de eerste plaats tot alles, wat den Joden ten goede kon komen.

Ten einde zijn doel beter te bereiken, riep Simanowitsch een veel omvattende Joodsche organisatie in het leven, die hem de noodige gegevens en geldmiddelen verschafte, en hij bracht het zoo ver, dat hij aan iedere Joodsche aanvrage om in Rusland toegelaten te worden, kon voldoen. Dat hij zich daartoe meermalen van leugens moest bedienen, was natuurlijk voor den Jood geen bezwaar.

Een der warmste en meest energieke voorvechters voor het Jodendom was Mozes Ginzburg, die in Port Arthur een groot vermogen had vergaard, dat hij daarna te Petersburg voor een belangrijk deel ten bate van het Jodendom besteedde. Maar Simanowitsch en Rasputin waren daarbij zijn werktuigen. Verschillende voorbeelden daarvan zijn in het genoemde werkje van Simanowitsch te vinden. En hoe ver die invloed van den Jood en zijn helper wel reikte, bewijst de volgende passage daaruit (hoofdstuk 16):

„Wij (d.z. de Joden, Red. M.) kwamen met Rasputin op de gedachte eigen kandidaten voor de ministersposten op te stellen: kandidaten, die niet antisemitisch mochten zijn en ons bij de volvoering van onze plannen zouden helpen."

De heftigste tegenstand hierbij was van de generalen te verwachten. Het gold dus allereerst deze onschadelijk te maken, o.a. generaal Russki. En in hoofdstuk 17 vertelt S. dan:

„De strijd tusschen Rasputin en Russki eindigde met een overwinning voor Rasputin. De generaal zag zich genoodzaakt zijn ontslag in te dienen; hij vroeg het aan wegens gezondheidsredenen."

De volgende tegenstander was de opperbevelhebber, de oom van den Tsaar Nicolai Nikolajewitsch, die als fel antisemiet bekend stond. Hoe deze zware taak door Simanowitsch en de geldjoden aan Rasputin werd toevertrouwd, wordt met eenige uitvoerigheid door S. beschreven; maar we beperken ons tot de mededeeling dat de opperbevelhebber tien dagen nadat de opdracht aan Rasputin was gegeven, door den Tsaar van het opperbevel ontheven (8 Sept. 1915), en naar het leger in den Kaukasus als bevelhebber gezonden werd.

16 Dec. 1916 werd Rasputin door een complot aan het hoofd waarvan Vorst Jussupow stond, vermoord.

De machinaties, in het voorgaande beschreven, waren in vollen gang, toen Tsaar Nicolaas II, onder allerlei invloeden staande, reactionaire en revolutionaire Joodsche, in 1914 aan Oostenrijk den oorlog verklaarde. Daniloff, generaal-kwartiermeester van het Russische leger, heeft Rasputin den doodgraver van het Russische Rijk genoemd, maar hij wist niet welke macht achter Rasputin's werkzaamheid stond. De vraag is nu gewettigd: wist Rasputin welke historische rol hem door het Jodendom was toegedacht? En dan moet het antwoord ontkennend luiden: Rasputin was eenvoudig een werktuig in de handen van Jodendom en Vrijmetselarij, en werd, daarbij gedragen door de golven van zijn onafgebroken successen, steeds weer tot de schandelijkste daden aangespoord door een bende Joden, die voor geen middel, hoe slecht ook, terugschrikten.[1]

In het dagboek van den Franschen gezant te St. Petersburg in de jaren vóór en tijdens den wereldoorlog, den vurigen Duitschers hater Paléologue, kan men vinden:

„De wonderdoende Moesjik ontpopt zich hoe langer hoe meer als een politieke avonturier, als een oplichter. Een heele troep Joodsche financiers en te slechter faam bekend staande speculanten, Rubinstein, Manus, Ginzburg, Sliosberg, Brodsky, enz. hebben zich met hem verbonden en betalen hem vorstelijk. Op hun verlangen zendt hij adressen aan ministers, bankiers en alle invloedrijke personen. Nooit waagt men het zijn verlangens af te slaan. Benoemingen, bevorderingen, uitstellen, genadeverleeningen, ontheffingen, ondersteuningen, alles wordt hem ingewilligd. Bij belangrijke zaken stelt hij zijn bericht eenvoudig de Tsarin ter hand (met de woorden): Daar hebt ge wat! Laat dat voor mij in orde brengen! En prompt deelt zij dan dadelijk de noodige bevelen uit...."

Zoo werd dan door het hof en de aris-

[1]) Op uitnemende wijze zijn de machinaties der Joden in de Petersburger hofkringen geschetst in het werkje „Kaiser und Jude" van F. O. H. Schulz.

tocratie die van nature en door hun opvoeding antisemitisch waren ingesteld, aan de wenschen der Russische en Amerikaanschhe Joden tegemoet gekomen.

Waar de regeering zoo zwak stond, waar ze, zonder zich rekenschap te geven, zich jaren lang door volksvreemde revolutionaire invloeden had laten influenceeren, was het daar een wonder, dat de oorlog tegen het machtige en uitstekend georganiseerde Duitschland tot een katastrophe leidde?

Om den boerenstand voor de regeering te winnen werd in 1910 en 1911 een agrarische hervorming doorgevoerd, waarbij een deel van het gemeenschapsbezit aan land (± 12 millioen ha) onder het boerendom werd verdeeld. Maar de drankzucht bleef voortwoekeren en haar offers eischen.

Na den gewelddadigen dood van Stolypin in 1911 duurde de strijd van de Joden en de andere revolutionairen tegen den meer dan ooit tot behoudzucht neigenden Tsaar en zijn omgeving voort, die nu een afleiding van de moeilijkheden in de binnenlandsche politiek zochten in het naar voren brengen van verlangens en eischen op buitenlandsch politiek terrein, o.a. op den Balkan, waarbij de eisch van het bezit der Dardanellen de belangrijkste was; zoo o.a. werd het verleenen van steun aan de nationale verlangens der Serviërs op den Balkan hoe langer hoe meer als een nationale plicht van het Tsarenrijk naar voren gebracht. De gelden, die voor de verwezenlijking van deze plannen noodig waren en die o.a. voor de uitbreiding van het Poolsche spoorwegnet en de versterking der Poolsche vestingen moesten dienen, werden door Fransche en Engelsche leeningen verkregen, die dan door den uitvoer van Oekrainsch graan gedekt heetten.

Zoo stortte de Russische regeering dan in 1914 welbewust de Russische volken in den wereldoorlog, terwijl het gekuip van Jodendom en zijn aanhang achter de schermen geenszins verminderde; integendeel. Hierboven werd reeds vermeld, dat deze beide machten in 1915 den val van den Russischen opperbevelhebber wisten te bewerken, maar niet minder ernstig voor het rijk was het ontslag, dat in hetzelfde jaar nog aan den energieken minister van justitie Sjtsjeglowitow werd verleend. Deze, die in zijn jeugd aanhanger van het marxisme was geweest, had daardoor gelegenheid gehad de rol van het Jodendom en zijn samenwerken met revolutionairen van alle gading te leeren kennen. Hij had niet opgehouden den Tsaar voor de Joden en hun ondermijnende actie te waarschuwen; derhalve werd door dezen besloten, dat de minister moest vallen, en het was weer Rasputin, die dit wist door te zetten, nadat Sjtsjeglowitow zich nog bovendien verstout had 200 Joodsche tandartsen voor het gerecht te doen dagen en ook te doen veroordeelen, die aan een complot hadden deelgenomen om langs illegalen weg aan rasgenooten, die dit verlangden, woonrecht te verleenen buiten de Ansiedlungs-gebieden.

(Wordt vervolgd).

DE STRIJD TOT ZUIVERING DER GERMAANSCHE SAMENLEVING VAN JOODSCHE INVLOEDEN MOET ONVERMINDERD WORDEN VOORTGEZET!

EEN JODIN ALS DIRECTRICE VAN EEN AMSTERDAMSCHE BADINRICHTING.

Hoewel bad- en zweminrichtingen in Amsterdam voor joden verboden zijn, kan er bij deze instellingen nog terdege gezuiverd worden. Ook hier zal de joodsche penetratie ongedaan gemaakt moeten worden. Immers — om een voorbeeld te noemen — nog steeds zwaait in een Amsterdamsche badinrichting een jodin den scepter.

In het sportfondsenbad West, aan de Cornelis Dirkszstr. 11c is bedrijfleidster de jodin Heijermans, dochter van den vroegeren directeur van den geneeskundigen dienst.

Ofschoon zij er prat op gaat dat ze geen vol-jodin is — ja zelfs in 't bijzijn van ariërs lang niet malsch over haar rasgenooten spreekt — toch is en blijft ze jodin. Dat blijkt uit haar felle en onverholen antipathie jegens al wat Duitsch is — of er mee omgaat. Daar weet het vrouwelijk personeel der badinrichting van mee te praten!

Bijna dagelijks komen Duitsche soldaten in het bad zwemmen. Bemerkt de jodin, dat haar vrouwelijk personeel buiten dienst omgang met Duitschers heeft, dan worden deze meisjes voortdurend door haar gesard. Bij wijze van protest heeft het personeel — dat voor de bezetting voor een deel niet was aangesloten bij een vakorganisatie — zich nu (de treiterijen moede) bijna en bloc aangesloten bij het N.V.V.

Het spreekt vanzelf, dat de jodin Heijermans niet gehandhaafd kan blijven als directrice van een bad-inrichting, waar zij het bevel voert over arisch personeel, en waar dagelijks Duitsche soldaten komen zwemmen. Wij zijn benieuwd welke instantie den moed zal hebben, aan deze vanzelfsprekendheid een einde te maken. Of zal men zich beroepen op het feit, dat het hier een particuliere inrichting betreft? Dan eischen wij desniettemin **ariseering!**

TYPISCH-ENGELSCHE JODENSTREKEN.

Het is een bekend feit, dat Engeland en de V.S. in den tijd vóór den huidigen oorlog een fellen concurrentiestrijd voerden om den handel op Zuid-Amerika, en dat deze strijd nog tijdens den oorlog voortduurde. Dat Engeland daarbij niet terugschrikte voor de minderwaardigste concurrentiestreken wordt bewezen door het feit, dat het aanzienlijke hoeveelheden handelswaren, die onder de geldigheid der Amerikaansche zoogenaamde Pacht- en Leenwet voor eigen gebruik door de V.S. geleverd waren, schijnbaar als eigen product met de noodige winst naar Zuid-Amerika afzette.

Het duurde echter niet lang, of dit bedrog kwam aan het licht en veroorzaakte onder de Yankees een geweldige opschudding. Na aanvankelijke ontkenning door de Engelschen kon de Amerikaansche regeering met behulp van photocopieën van allerhande handelsdokumenten de waarheid harer beschuldiging aantoonen, en Eden moest onder aanbieding van verschuldigingen en van de heiligste verzekeringen een verdrag teekenen, dat feitelijk voor Engeland een afstand doen van leveranties naar Zuid-Amerika beteekende. Hetgeen nu niet bepaald als een bewijs van vertrouwen der V.S. in den Engelschen handelspartner kon beschouwd worden.

Intusschen was het natuurlijk gevolg hiervan, zoowel als van den voortdurenden oorlog, dat de Engelsche handel op Z.-Amerika stil kwam te liggen en die markt voor Engeland afgesloten werd. Toch zond Churchill aan het „Congres voor binnen- en buitenlandsche handel", dat te New-York bijeen kwam, en waaraan Engeland niet deelnam, een diepgevoelde dankbetuiging voor alles, wat de Amerikaansche fabrikanten en handelslieden voor England's zaak hadden gedaan en nog deden. En de Engelsche gezant in de V.S. Halifax, die op het congres een rede hield, o.a. over de samenkomst van Roosevelt en Churchill op den Atlantischen Oceaan en over de „geallieerdenconferentie" in London, heeft daarbij de brutaliteit het bovengenoemde vernederende verdrag omtrent de aanwending der door de V.S. aan Engeland verrichte leveranties als een belangrijk dokument voor den lateren economischen opbouw der wereld te betitelen.

HAAGSCHE KUNST.

Van bevriende zijde vestigt men onze aandacht op nevenstaand joodsch-maçonniek embleem, dat gevoerd wordt door de Vereeniging „Haagsche Kunstkring", **de** vereeniging van Haagsche kunstenaars, waarvan iedere artist in Den Haag lid moet zijn, wil hij kunnen exposeeren. Het wil ons voorkomen, dat het voor de Haagsche Kunstkring nu wel langzamerhand tijd wordt van dit draaierige jodenteeken af te zien en b.v. het briefpapier der vereeniging te sieren met een eenvoudig volksch symbool. Of moeten de nazi's soms weer ingrijpen?

BOEKEN, die de lange avonden verdrijven en inzicht geven in den nieuwen tijd!

Joseph Goebbels:

Wetterleuchten

392 blz. Gebonden in linnen stempelband met kleur-omslag f 3.70.

In dit boek vertelt Goebbels op de hem eigen, meesleepende wijze van den strijd der nationaalsocialisten in Duitschland in de jaren 1928 tot 1933 na de machtsovername. Wie i n z i c h t wil krijgen in den strijd der partij met al zijn avontuurlijke bijzonderheden, moet dit uitermate spannende boek lezen. De prijs is naar verhouding zeer laag.

Joseph Goebbels:

Der Angriff

340 blz. gebonden in fraaien band met kleur-omslag f 3.50.

Een boek van minstens even groote spanning als het bovenstaande. In een 130-tal opstellen geeft dr. Goebels episodes uit den strijd om de macht weer.

Alfred Rosenberg:

Gestaltung der Idee

404 blz. Gebonden in linnen band met goud opdruk en foto-omslag f 3.70.

Onverbrekelijk is de naam van Rosenberg met het begrip der nationaalsocialistische wereldbeschouwing verbonden. Door den Führer werd hem de verkondiging der nat. soc. levensbeschouwing toevertrouwd. Dit boek wil de gedachtenrijkdom der nationaalsocialistische revolutie vastleggen. Enkele foto's van den schrijver verluchten den tekst.

Gregor Schwartz-Bostunitsch:

Jüdischer Imperialismus

686 blz. Gebonden met omslag f 4.80.

De schrijver heeft zijn werk genoemd: „3000 jaar hebreeuwsche sluipwegen ter verovering van de wereldheerschappij". Het is geworden tot een lijvig boek, dat hun, die het joodsche vraagstuk bestudeeren, een uitgebreide hoeveelheid documentatie-materiaal verschaft.

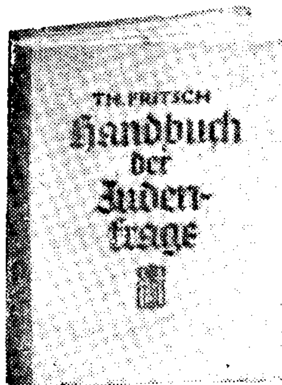

Adolf Hitler:

MIJN KAMP

852 blz. Gebonden in prachtband met omslag f 4.70.

Dit grootsche werk van den Führer is thans in de uitstekende vertaling van Steven Barends bereikbaar voor iederen Nederlander en onmisbaar om het streven van den grootsten wereldhervormer aller tijden te leeren kennen.

Th. Fritsch:

Handbuch der Judenfrage

574 blz. Gebonden f 3.70.

Dit boek is een der weinige, dat zuiver wetenschappelijk en aan de hand van een overvloed van feiten het Jodenprobleem behandelt. Meer dan een kwart millioen exemplaren van het werk werden reeds verkocht. Wie zich een objectief oordeel wil vormen over het Joodsche vraagstuk moet dit boek lezen. De schrijver, wiens andere werk „Der fallsche Gott" binnenkort in Nederlandsche vertaling verschijnt, is een groot kenner van het Jodendom.

Pieter Emiel Keuchenius:

BLOED EN MYTHE ALS LEVENSWET

607 blz. Gebonden in linnen prachtband met goud opdruk en stevig omslag f4.10.

Het nationaalsocialisme is de nieuwe lente, waarvan de stormen het levende bosch zuiveren van het doode hout. De nieuwe tijd vergt nieuwe menschen. „Bloed en Mythe" leert ons den nieuwen tijd verstaan; het boek heeft een beteekenis, welke de grenzen van een wetenschappelijk werk verre overschrijdt.

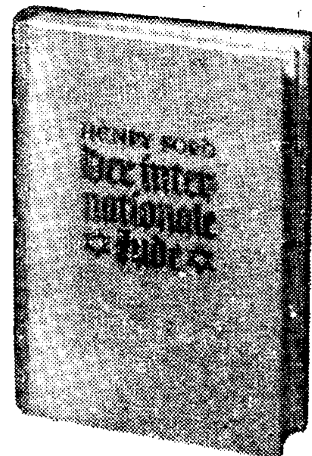
Erich Gritzbach:

HERMAN GÖRING

WERK UND MENSCH

349 blz. Gebonden in linnen band met goud opdruk en foto-omslag f 5.20.

In dit boek, dat wij in één adem zouden willen uitlezen, vertelt de schrijver ons van den grooten mensch Göring, die onvermoeid gestreden heeft voor Duitschlands grootheid en roem. Pas na de lezing van dit boek kunnen wij ons een juiste voorstelling maken van de figuur van dezen mensch, van zijn onverzettelijken wil en zijn enorme prestaties.

Henry Ford:

Der Internationale Jude

342 blz. Gebonden f 3.90.

Ford deed in Amerika veel stof opwaaien, toen hij dit boek op de markt bracht. Voor Nederlandsche lezers, die nog steeds meer waarde hechten aan het z.g.n. „objectieve oordeel van een neutraal buitenlander", vooral wanneer die buitenlander een Amerikaan is, zal „Der internationale Jude" zonder twijfel een interessant en verrassend werk zijn!

Dr. Georg Schott:

Das Volksbuch vom Hitler

307 blz. Gebonden met omslag f 3.50.

Als medestrijder en vurig aanhanger van Adolf Hitler, vertelt de schrijver, die tevens op een langdurige persoonlijke bekendheid met den Führer kan bogen, in dit veelomvattend werk, op eenvoudige wijze, uit het leven van dezen grooten Germaanschen Leider.

MISTHOORN-BOEKHANDEL

Leidschestraat 85 - AMSTERDAM - Telefoon 38895

Bestellingen worden ook uitgevoerd na storting van het verschuldigde bedrag op giro-nummer 322600 met vermelding van het (de) gewenschte boek(en).

K 199